

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, VELJAČA 2013. ■ GODIŠTE VII ■ BROJ 38 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

**BISKUPOVA
KORIZMENA PORUKA** 2

DOGAĐAJNICA 4

Župna korizmena hodočašća
u Katedralu

Proslava blagdana
bl. Alojzija Stepinca

Sastanak ravnatelja
katoličkih škola

Blagdan Gospe Lurdske
u Požeškoj katedrali

MOJA VJERA 15

Dr. Romano Tripalo iz Virovitice

ŽIVOT MLADIH 16

Križni put mladih Požeške
biskupije u Godini vjere

Požeški pobjednici u
emisiji Pjevaj moju pjesmu

BRAĆA NAŠA POTREBITA 18

Obitelj Bec iz Tornja

GOSPODARSTVO 20

OPG Antuna Vrankića iz Siča

ŽUPNI SLIKOPIS 21

Župa sv. Ilije proroka u Gradini

ODLAZI PAPA BENEDIKT XVI.

PAPA B. XVI ODREKAO SE SLUŽBE RIMSKOG BISKUPA

Na konzistoriju održanom 11. veljače 2013. povodom triju novih kanonizacija papa Benedikt XVI. dao je nazočnim kardinalima sljedeću izjavu o svom odreknuću od službe rimskog biskupa:

»Draga braćo, sazvaio sam vas na ovaj konzistorij ne samo zbog triju kanonizacija, već i zato da vam priopćim jednu veoma važnu odluku za život Crkve. Nakon što sam se više put ispitao pred Bogom, došao sam do uvjerenja da mi moje snage, zbog poodmakle dobi, više ne dopuštaju vršiti na prikladan način moju papinsku službu. Veoma sam svjestan da se tu službu, zbog njezine duhovne naravi, mora obnašati ne samo djelima i riječima, već ništa manje patnjom i molitvom.

(nastavak na str. 3)

**KORIZMA U
GODINI VJERE**

Život, dakle, biraj

(Pnz 30, 19)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
cijenjeni vjeroučitelji i bogoslovi, dragi vjernici!*

»Milost sa svima koji ljube Gospodina našega Isusa Krista« (Ef 6, 24) u Požeškoj biskupiji. Papa Benedikt XVI. u Apostolskome pismu Vrata vjere istaknuo je da je Godina vjere »poziv na autentično i obnovljeno obraćenje Gospodinu, jedinom Spasitelju svijeta« (br. 6). To vrijedi napose za korizmu u Godini vjere. Međuljudski odnosi i situacija u Hrvatskoj potiču nas da se tijekom nastupajućega pokorničkog vremena usmjerimo na konkretna pitanja, da pročistimo stavove te u osobnome i u javnome životu trajno svjedočimo evanđeoske vrijednosti.

Rasprava o čovjeku u Hrvatskoj

1 Odnedavno se u našoj javnosti rasplamsala rasprava o čovjeku, braku i obitelji, odgoju mladih naraštaja, o našoj budućnosti. U tako važnim pitanjima očitovale su se razlike u mišljenjima sve do nesnošljivosti i vrijeđanja. O čemu je riječ? Na svjetskoj razini postoje inicijative određenih krugova da čovjeku, braku i obitelji dadnu novo značenje, polazeći među ostalim od rodne ideologije kao društvene, slobodno izabrane stvarnosti, te braka kao zajednice osoba istoga ili različitoga spola. Radi se o projektu dubokih kulturoloških promjena. U pitanje se dovodi civilizacija utemeljena na dostojanstvu čovjeka stvorena na sliku Božju, braka kao zajedništva ljubavi muškarca i žene iz kojeg se rađa potomstvo, obitelji kao temeljne stanice društva. Mnogi građani i ustanove u nas – među njima Katolička Crkva i druge vjerske zajednice – prepoznali su da je navedeni projekt ideološki prisutan u zdravstvenome odgoju kojega je Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta uvelo prošle jeseni na nedemokratski način kao obvezatan predmet u sve osnovne i srednje škole. Digli su stoga svoj glas u obranu prava roditelja kako bi oni sami odlučili žele li tako usmjeriti odgoj svoje djece. Rasprava je tek započela, mnoga pitanja još nisu postavljena, odgovore treba tražiti. Temeljna su pitanja: Tko je taj koji je sebe ovlastio za tako radikalnu

promjenu? S kojih je polazišta krenuo? Što mu je cilj koji želi postići? Je li osposobljen za oblikovanje valjana projekta o čovjeku i može li ga ostvariti? Ili nam se možda događa – kako je rekao danski mislilac Søren Kierkegaard – da smo zaplovili brodom koji je dospio u ruke kuhara, a kapetanove riječi što ih na palubu prenosi razglas ne odnose se više na rutu kojom treba ploviti, nego na ono što ćemo sutra pojesti. Hans Jonas, američki filozof njemačko-židovskoga podrijetla, primijetio bi još oštrije: »Bojim se ove situacije: danas je najveća moć sjedinjena s najvećom prazninom; najveća sposobnost ide zajedno s najmanjim znanjem o posljednjem smislu života«.

Propali mit o novome čovjeku

2 Nemali broj mislilaca u suvremenome svijetu slaže se da je određen model čovjeka i čovječanstva oblikovan po filozofskim konceptima XIX. stoljeća propao. Temeljite analize razvoja misli i društvenih procesa od XVIII. do XX. stoljeća to potvrđuju. Proteklo XX. stoljeće možemo označiti kao vrijeme pojave i nestanka mita o novome čovjeku. Nietzscheova, Marxova i Comptova zamisao ili mit o nad-čovjeku tj. super-čovjeku, o nanovo rođenomu čovječanstvu iz revolucije i znanosti posredstvom tehnike, bilo je svojevrsno sijanje bombi koje su eksplodirale u XX. stoljeću. To je stoljeće u svojoj drugoj polovici uništilo, čak demoniziralo sve ono što je samo proizvelo, čemu je vjerovalo i klanjalo se u svojoj prvoj polovici. Novi je čovjek ubio tradicionalnoga čovjeka i rasplinuo se u nihilističkoj zanesenosti koncem drugoga tisućljeća. On više ne zna što je pa sebe definira prema onome što je bio, tj. naziva se

postmodernim i postkršćanskim čovjekom. Živimo u ruševinama jednoga grada koji je bio zamišljen, a nikada ostvaren. Potvrđuje to iskustvo mnogih koji su i u nas doživjeli okrutnost političkih sustava, koji su na totalitaran način prisilno uvodili obećani novi svijet i čovjeka, a za sobom ostavili brojne nedužne žrtve koje vane za pravdom. Nakon svega ostaje oštromna opaska njemačkoga filozofa Martina Heideggera: »Nijedna epoha nije manje znala što je čovjek, od naše«.

Čovjek po Božjoj zamisli

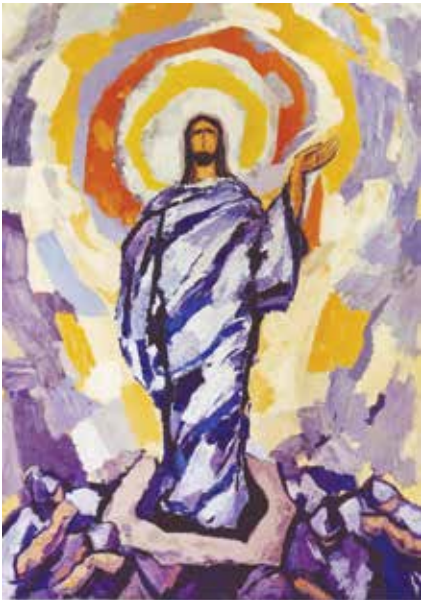
3 Tko nam jamči da će nakon neuspjele realizacije prethodnoga koncepta o novome čovjeku, uspjeti najnoviji projekt koji promiču određeni krugovi? Povijest nas uči – kad je god čovjek sam pokušao sebe zamišljati bez Boga, sam dodjeljivati sebi značenje i ulogu – postao je žrtvom vlastitih zabluda. Čovjek je biće obdareno slobodom koje, uz pomoć vlastita razuma potpomognutoga svjetlom odozgor, trajno treba propitivati kamo vodi put kojim je krenuo. Duboko u njegovu srcu upisano je da je stvoren za smisao kojemu je cilj sreća kao puno ostvarenje njegova postojanja. To je u njem Božji podatak koji svjedoči o čovjeku kao Stvoriteljevu projektu. Taj koncept ne može zastarjeti ni biti ugrožen neuspjehom jer je Bog, u Sinu svojemu Isusu Kristu, čovjeka preporučio neizmjenom svojom ljubavlju na križu i uzdigao u zajedništvo svojega života. Temelj je Božjega koncepta o čovjeku ljubav u kojoj on kao osoba – muškarac i žena, brak i obitelj – pronalazi dostojanstvo i smisao. Isplati se stoga ove korizme u Godini vjere hrabro krenuti s Isusom u pustinju, prozreti suvremenu napast Zloga, odreći se njegovih ponuda i snažno se opredijeliti za čovjeka po Božjemu naumu.

Obraćeni čovjek

4 Na prvu korizmenu nedjelju evanđeoski izvještaj podsjeća nas kako je Duh, izliven prigodom krštenja na rijeci Jordanu, poveo Isusa u pustinju gdje mu je pristupio Zli da ga napastovanjem iskuša koliko je uistinu poslušan Ocu i spreman izvršiti njegov naum. Prvo Isusovo djelo nije, dakle, neko čudo, nego borba protiv zla. Napast kruha, vlasti i slave želi Isusa usmjeriti na prividno lakši i uspješniji put, međutim, on to odbija, stavlja sve u Očeve ruke, prolazi kroz najtežu muku i izlazi kao pobjednik. Tako se u Isusu ostvarila ona sloboda za koju je Bog stvorio čovjeka i u

Međuljudski odnosi i situacija u Hrvatskoj potiču nas da se tijekom nastupajućega pokorničkog vremena usmjerimo na konkretna pitanja, da pročistimo stavove te u osobnome i u javnome životu trajno svjedočimo evanđeoske vrijednosti.

Duboko u čovjekovu srcu upisano je da je stvoren za smisao kojemu je cilj sreća kao puno ostvarenje njegova postojanja. To je u njem Božji podatak koji svjedoči o čovjeku kao Stvoriteljevu projektu. Taj koncept ne može zastarjeti ni biti ugrožen neuspjehom jer je Bog, u Sinu svojemu Isusu Kristu, čovjeka preporodio neizmjernom svojom ljubavlju na križu i uzdigao u zajedništvo svojega života.

koju trajno želi uvesti svoj izabrani narod: »Pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ljubeći Gospodina Boga svoga, slušajući njegov glas, prijanjajući uz njega, da živiš ti i tvoje potomstvo« (Pnz 30, 19-20).

Naš korizmeni obnoviteljski hod

5 Ovogodišnja korizma u Požeškoj biskupiji nastavak je prošlogodišnjih evangelizacijskih nastojanja. Važno je svake nedjelje na temelju liturgijskih čitanja učiniti novi korak u provjeri vlastita života, stanja savjesti i opredjeljenja za evanđeoske neprolazne vrijednosti. *Petkom uz pobožnost križnog puta* nastojat ćemo po katehezama iz *Katekizma Katoličke Crkve* produbljivati svoju vjeru i prikupljati dar za siromašne, koji će župnici na Veliki četvrtak prinijeti u našoj Katedrali. Djelima pak ljubavi – napose svojim odnosom prema bolesnima, starijima i siromašnima – očitovat ćemo svoje opredjeljenje za Isusa Krista. Post, molitva i bratska ljubav prokušana su sredstva na putu obraćenja. U svoj korizmeni obraćenički hod valja nam na poseban način uključiti one koji *nemaju radnoga mjesta*, među kojima je i velik broj mladih. S pravom se može govoriti da je danas u Hrvatskoj najugroženije pravo na rad o kojem se puno priča, ali premalo poduzima u smislu njegova ostvarenja. Potrebno je, radi prevladavanja ideologije radikalnoga liberalizma i tehnokracije u gospodarstvu, kako nas potiče papa Benedikt XVI., »zauzimati se za novo shvaćanje rada, utemeljenoga na etičkim načelima i duhovnim vrijednostima, koji će učvrstiti poimanje rada kao temeljno dobro za oso-

bu, obitelj i društvo«. Sadašnje siromaštvo traži djelotvornu solidarnost pa i ovom prigodom potičem karitativne skupine u okviru župnih pastoralnih vijeća neka se u suradnji s biskupijskim Caritasom zauzmu za ostvarenje projekata koje smo pokrenuli u prilog siromašnih.

Osim toga očitovat ćemo tijekom korizme u Godini vjere zajedništvo u svojoj mjesnoj Crkvi po *hodočašćima u Požešku katedralu* prigodom 250. obljetnice njezine posvete. U kapeli bl. Ivana Pavla II., koju otvaramo u Katedrali trajno ćemo pred njegovim ondje postavljenim moćima moliti zagovor utemeljitelja naše Biskupije i tražiti pomoć da po njegovu uzoru rastemo u vjeri, ostanemo vjerni Bogu i Crkvi, promičemo kulturu života.

Pročišćeni tijekom korizme od onoga što je u nama zlom potamnilo, svečano ćemo u uskrsnome bdijenju ispovjediti cjelovitu vjeru Crkve te obnoviti svoj krsni savez s Isusom Kristom u njegovoj Crkvi Katoličkoj. Opredijelit ćemo se za dosljedniji osobni vjernički život, za vjernost braku i obitelji, promicat ćemo civilizaciju ljubavi svjedočeći u našoj javnosti čovjeka po mjeri Božjoj.

Neka Isusova Majka i ove korizme bude s nama na putu obraćenja, a Bog neka nam udijeli uspjeh u svim našim iskrenim nastojanjima. Sve vas srdačno blagoslivlja i od srca pozdravlja – vaš biskup

+ Antun Škvorčević

Korizmeni programi u našoj Biskupiji

Biskup Antun Škvorčević uputio je svim župnim uređima program pod nazivom „Korizma u Godini vjere 2013.“ koji se treba održavati u župama tijekom korizmenog vremena, a koji je počeo 15. veljače, na prvi korizmeni petak. Program predviđa da svećenici, vjeroučitelji i članovi župnih pastoralnih vijeća porade na svojoj duhovnoj obnovi kako bi bili sposobni na nedjeljnom euharistijskom slavlju i petkom na pobožnosti Križnog puta vjernicima održati kateheze po kojima bi se oni u Godini vjere dublje upoznali sa sadržajem vjere i bili pokrenuti na zauzetiji život po njoj.

– Program „Korizma u Godini vjere 2013.“ nastavlja ono što smo započeli od prošlogodišnje „Evangelizacijske korizme“. Metoda rada oblikovana je na temelju iskustva evangelizacijskih seminara dr. Tomislava Ivančića. Uz Sveto Pismo i Katekizam Katoličke Crkve u radu je potrebno imati i njegovu knjigu „Susret sa živim Bogom“ (KS, Zagreb 2011.) koju je prošle godine primila svaka župa, a gdje su obrađene kateheze petkom nakon Križnog puta i naznačene

teme za nedjeljnu homiliju – kaže u pismu biskup dr. Antun Škvorčević.

Posebnu pozornost treba posvetiti, dodaje, korizmenom radu s kandidatima za prvu pričest i krizmu te njihovim roditeljima za koje je moguće oblikovati prilagođene kateheze iz predložene građe. Krizmanicima valja među ostalim pomoći i u donošenju odluke o njihovom daljnjem životnom putu te im u tom smislu približiti i pitanje duhovnog zvanja. Potrebno je pozvati sve vjernike da u korizmi molitvom prate njihovu pripremu za svete sakramente, osobito članovi Djela za duhovna zvanja.

Važno je da prethodno svećenici, đakoni, vjeroučitelji i župni pastoralni vijećnici temeljito prouče dostavljeni program i građu te složnom zauzetošću porade na dobrom organiziranju programa u svakoj župi.

– Povjeravam ovo važno pastoralno djelo zagovoru Isusove Majke. Na sva nastojanja oko duhovne obnove tijekom korizme 2013. zazivam Božji blagoslov – poručio je biskup Škvorčević.

(nastavak sa str. 1)

No, u današnjem svijetu, izloženom brzim promjenama i potresanom veoma važnim pitanjima za život vjere, za upravljanje lađom svetog Petra i naviještanje evanđelja potrebni su također tjelesna i duševna snaga, koja se, posljednjih mjeseci, kod mene smanjila tako da moram priznati da nisam više sposoban dobro vršiti povjerenu mi službu. Zbog toga, duboko svjestan težine ovoga čina, u punoj slobodi, izjavljujem da se odričem službe rimskog biskupa, nasljednika svetog Petra, koju su mi 19. travnja 2005. povjerili kardinali, tako da će od 28. veljače 2013., u 20 sati, stolica Svetog Petra biti upražnjena i morat će se sazvati – od strane onih kojima je to zadaća – konklave za izbor novog pape.

Draga braćo, zahvaljujem vam od sveg srca za svu ljubav i rad kojima ste sa mnom nosili teret moje službe i molim oprostjenje za sve moje pogreške. Povjerimo, sada, svetu Crkvi brizi Vrhovnog Pastira, Našega Gospodina Isusa Krista i zazovimo svetu Majku Mariju da svojom majčinskom dobrotom bude na pomoć ocima kardinalima u izboru novog pape. Što se mene osobno tiče, želim i ubuduće služiti svetoj Crkvi Božjoj svim srcem, čitavim životom posvećenim molitvi .«

»IZVANREDNI KORAK« NAŠEGA SVETOG OCA

Apostolska nuncijatura u Republici Hrvatskoj uputila je Biskupskom ordinariju u Požegi Obavijest o navedenom činu Svetog Oca a biskup Antun Škvorčević proglasio ju je istoga dana, 11. veljače 2012. svećenicima i brojnim vjernicima u požeškoj Katedrali na proslavi Gospe Lurdske. Nakon pročitane obavijesti biskup je kazao: »Ovo je izvanredan korak našega Svetog Oca. Primamo ga s poštovanjem, zahvalni za njegovo osmogodišnje služenje na Apostolskoj rimskoj stolici. Želimo već večeras započeti moliti zajedno s katolicima diljem svijeta da kardinali uskoro sretno izaberu novog nasljednika sv. Petra koji će svjetlom i snagom odozgor moći voditi Petrovu lađu u ovim burnim vremenima«. Po nalogu dijecezanskog biskupa obavijest o odreknuću Svetog Oca službeno će se obznaniti vjernicima u svim župama Požeške biskupije na svetim misama u nedjelju, 17. veljače 2013. kada će se ujedno započeti i s molitvom za izbor novoga pape.

DAR KARDINALA DZIWIŠZA

Relikvija bl. Ivana Pavala II. u Požegi

Piše: Ivica Žuljević

Biskup dr. Antun Škvorčević u pratnji katedralnog župnika Ivica Žuljevića posjetio je 16. siječnja u Krakovu kardinala Stanislawa Dziwisza, nekadašnjeg tajnika pape Ivana Pavla II.

Biskup je upoznao kardinala s 15. obljetnicom Požeške biskupije koju je utemeljio bl. Ivan Pavao II., s 250. godišnjicom crkve sv. Terezije Avilske u Požegi koju je isti Papa uzdigao na dostojanstvo katedrale, te s 10. obljetnicom kako je Blaženik okru-

nio lik Gospe Voćinske. Kazao je da Požeška biskupija prigodom navedenih obljetnica želi svome utemeljitelju i velikom prijatelju Hrvatske u znak zahvalnosti urediti kapelu u kripti Katedrale te da bi u nju željela postaviti i Blaženikovu relikviju.

Uskoro svetac

Kardinal Dziwisz se prisjetio iskrenih Papinih simpatija prema Hrvatskoj, napose prema narodu i Crkvi u toj zemlji. Istaknuo je kako se Sveti Otac jako rado vao susretima s biskupima, svećenicima, redovnicima i redovnicama te vjernim narodom na svojim apostolskim pohodima u Hrvatsku, u Rimu i drugdje. Kardinal se spomenuo i slavija u Osijeku 2003. kada je Papa okrunio lik Gospe Voćinske. Kazao je da s radošću daruje biskupu Škvorčeviću relikviju bl. Ivana Pavla II. za Papinu kapelu u požeškoj Katedrali. Popratio je taj čin svjedočanstvom o čudima koja se događaju na zagovor blaženog Pape, dodavši da mu je drago što će on po svojoj relikviji biti bliži vjernicima Požeške biskupije. Spomenuo je da će Blaženik uskoro biti uzdignut na čast svetih.

Papin kalež u Požegi

Pored toga kardinal Dziwisz darovao je biskupu Škvorčeviću vrijedan kalež bl. Ivana Pavla II. s patenom, koji nije bio nikome darovan za njegova života. Rekao je da će po tom kaležu Blaženik biti na svoj način prisutan među vjernicima Požeške biskupije koju je osnovao, kad ga prvi biskup kojeg joj je imenovao, bude držao u rukama u najsvetijem trenutku svete mise. Kardinal je na kraju izrazio želju da jednom prigodom posjeti Požešku biskupiju. Biskup Škvorčević je zahvalio kardinalu za znakovite darove koji Požešku biskupiju duboko povezuju s njezinim Utemeljiteljem kao i za obećani posjet, te mu je o 10. obljetnici krunjenja Gospe Voćinske uručio medalju toga Svetišta i svoju knjigu "Svetište Gospe Voćinske".

PROSLAVA BLAGDANA BL. ALOJZIJA STEPINCA, DRUGOG ZAŠTITNIKA POŽEŠKE BISKUPIJE

Bez mučenika Crkva ne može napredovati i rasti

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Duško Mirković

Na blagdan bl. Alojzija Stepinca, drugog zaštitnika Požeške biskupije, svečano euharistijsko slavlje u požeškoj crkvi sv. Lovre u zajedništvu s domaćim biskupom dr. Antunom Škvorčevićem, svećenicima Stolnog kaptola i katedralnog arhiđakonata te brojnim vjernicima grada Požege i okolice, predvodio je porečki i pulski biskup dr. Dražen Kutleša.

Bogoljublje i rodoljublje

Biskup Škvorčević u pozdravnoj riječi podsjetio je kako je prije 53 godine na današnji dan u Krašiću preminuo zagrebački nadbiskup, kardinal Alojzije Stepinac, prognanik i osuđenik komunističkih vlasti. -Uvjeren u njegovu nevinost najveći dio hrvatskog naroda trajno mu je iskazivao divljenje i zahvalnost za svjedočanstvo bogoljublja i rodoljublja, a papa Ivan Pavao II. 1998. godine uvrstio ga je u zbor blaženih i dao nam ga za uzor kojeg valja nasljedovati. Okupili smo se u požeškoj crkvi sv. Lovre kojoj je bl. Alojzije drugi zaštitnik i u čiji je oltar položen dio njegova smrtnog tijela da bismo u Godini vjere iskazali Bogu zahvalnost za njegovu čvrstu vjeru potvrđenu mučeništvom i kao drugom zaštitniku naše biskupije iskazali čast i odanost, povjerali svoje plemenite nakane – istaknuo je biskup koji je potom pozdravio sve nazočne, napose djecu Katoličke osnovne škole s njihovim roditeljima i učiteljima kao i biskupa Kutlešu nasljednika slavni pastira na stolici porečkih i pulskih biskupa.

Mučenički zbor

-Preuzvišeni, primamo Vas u Požegi bratski i pozdravljamo srdačno! Dolazite iz biskupija koje nisu mimoišli teški komunistički progoni i stradanja nakon II. svjetskog rata, a među nedužno ubijenima je i svećenik Miroslav Bulešić koji će iduće jeseni biti proglašen blaženim i pridružen u slavi biskupu mučeniku Alojziju. Tako se časnih hrvatski mučenički zbor povećava i proslavlja na ra-

dost i ponos svih onih koji su duboko svjesni da su oni ugrađeni u duhovne temelje naše slobode i dostojanstva. Vi u ovoj svetoj misi znakovito očitujete povezanost Crkve u hrvatskom narodu po njezinim mučenicima – kazao je požeški biskup te pozvao biskupa Dražena da moli sa svima nama da nam Bog na zagovor naših mučenika daruje snagu kako bismo usred suvremenih izazova mogli nepomućenom vjernošću i čvrstim opredjeljenjem ustrajati na Božjem putu, pokazati se dostojnima žrtve i položenih života brojnih hrvatskih ljudi.

- Molite da Isus na zagovor naših mučenika primi vjernost u braku, žrtvu u obitelji, siromaštvo i bolest, nemoć i starost ovdje nazočnih vjernika, u našem gradu i Biskupiji, koji svoju nadu polažu u žrtvu njegove ljubavi na križu i pobjedu uskrsnuća. Neka moli s nama i za nas Isusova Majka i na ovoj postaji u pripravi za sutrašnji spomendan Gospe Lurdske. Preuzvišeni, pristupite svetom oltaru i prinesite Isusovu žrtvu ljubavi za nas, za cijelu požeški mjesnu Crkvu – poručio je biskup Antun.

Umiranje za vjeru

Biskup Kutleša izrazio je zahvalnost i radost što na blagdan Alojzija Stepinca može biti u Požegi te je okupljenima približio i mučenika iz porečke i pulske biskupije svećenika Miroslava Bulešića.

Prigodnu je homiliju biskup započeo konstatacijom da je krv mučenika sjeme kr-

šćana te primijetio da ljudima nije shvatljivo kako može netko tko umre, donositi ploda. -Samo u Crkvi gdje se puno moli, muči, gdje se umire za vjeru ima zvanja, Crkva napreduje i raste. Tamo gdje svi samo čuvaju svoj život i žele da im bude lijepo i dobro Crkva počinje padati. A čim počne Crkva padati, opadaju zvanja i počinje umirati duhovni život cijelog naroda – poručio je biskup Kutleša i u nastavku zaključio kako je vrhunac tog pada problem moralne naravi navodeći pritom primjer starog Rima koji je bio naizgled nepobjediv sve dok sam sebe nije pobijedio svojim nemoralnim životom.

Putokaz vjernicima

U nastavku svoje homilije biskup Kutleša povezo je živote bl. Alojzija Stepinca i budućeg blaženika Miroslava Bulešića te primijetio kako su blaženici i sveci putokaz vjernicima kako ići kroz život. Oni nam daju određenu sigurnost i u vremenu trpljenja i patnje što je sastavni dio ljubavi. Primjer majčinske ljubavi, žrtve i patnje najbolje može vjerniku približiti ljubav, patnju i žrtvu mučenika. -Ni jedna majka ne bježi od toga već želi svome djetetu dati ljubav, ne samo dok je dijete malo, nego do kraja života i sve će za njega učiniti pa i pod cijenu rizika vlastitog života – istaknuo je biskup i dodao kako današnji evanđeoski tekst donosi paradoksalnu ljubavi koji se sastoji u služenju drugome jer upravo po tome čovjek postaje velik.

Povezanost Stepinca i Bulešića

Tumačeći nadalje život bl. Alojzija Stepinca istaknuo kako je on pravi primjer davanja i žrtve za druge. – Mi se danas ovdje okupljamo upravo zbog toga što je bl. Alojzije pokazao veličinu. Pokazao je da je bio dostojan službe zagrebačkog nadbiskupa i mi smo mu zahvalni za sve ono što je učinio - kazao je biskup koji je potom predstavio život ubijenog, mladog, istarskog svećenika Bulešića i istaknuo nekoliko snažnih poveznica između njega i blaženog kardinala Stepinca. U vremenu progona istarskog biskupa od strane komunističkog režima upravo se kardinal Stepinac zauzeo za mladog svećenika Bulešića i pomagao ga u trenutcima materijalne oskudice. Nadalje, i Bulešić i kardinal Stepinac potječu iz malih sredi-

na, iz siromašnih obitelji i za svoga života osobito su imali sluha za potrebe „malog“ čovjeka. Njegovali su osobitu ljubav prema Petrovom nasljedniku i bili su spremni dati svoj život za Krista i Crkvu i nikada se nisu stidjeli svoga naroda.

Čovječe, stani!

U završnom dijelu homilije biskup Kutleša zapitao se na temelju blaženikova života kakav smisao ima mučeništvo danas te odgovorio kako trebamo biti svjesni trenutka u kojem živimo.

– Bog pred nas stavlja i dobro i zlo i čovjek uvijek izabere. Živimo u materijalnom svijetu. Znam da nas sve to veže i odvlači od onoga prema čemu trebamo ići. Materijalno nas toliko veže da ne vidimo ono što je bitno, ali upravo ovi blaženici govore: Čovječe, stani! Tvoj život je kratak! Pa ako i živimo devedeset godina, život prođe i što nakon toga - upitao se biskup i u nastavku istaknuo kako je čovjek hodočasnik u ovome životu te da nitko od nas sa sobom neće ponijeti materijalno koje nas zaokuplja i veže. Na kraju homilije biskup je pozvao okupljene da se utječu zagovoru blaženog Alojzija Stepinca te ustraju moliti čudo koje će blaženi Alojzije Stepinac učiniti u njihovim životima.

Ophod oko oltara

Na kraju euharistijskog slavlja izmoljena je Molitva za dar vjere, a potom je domaći biskup Škvorčević uputio riječi zahvale učenicima Katoličke osnovne škole, njihovim roditeljima i profesorima te svima koji su svojim doprinosom uljepšali slavje i donijeli budno vjerničko srce i otvorili ga za Boga. Riječi zahvale uputio je i biskupu Draženu. Potom je biskup Kutleša izrazio radost i zahvalu što je imao priliku biti u Požegi i predvoditi slavje. Osobito se obradovao učenicima Katoličke osnovne škole te im povjerio da je i on sam na početku, u svojevrsnom prvom razredu biskupske škole te je zamolio sve okupljene da molitvom prate Porečku i pulsku biskupiju i utječu se budućem blaženiku Bulešiću. Nakon blagoslova izmoljena je molitva bl. Alojziju Stepincu, a potom su vjernici ophodom oko oltara u kojega u ugrađene blaženikove moći, molili zagovor.

Slavlje je glazbom animirao zbor crkve sv. Lovre s orguljašem i dirigentom Alenom Kopunovićem Legetinom, a prigodnu pjesmu bl. Alojziju Stepincu s radošću su otpjevali i članovi dječjeg zbora Katoličke osnovne škole pod vodstvom nastavnice Ljube Šolić.

Desetljeće postojanja Župe bl. Alojzija Stepinca u Novskoj Budimo slični svome zaštitniku u istinskom rodoljublju, domoljublju i bogoljublju!

Piše i snimio: Ivica Lalić

Na svetkovinu blaženoga Alojzija Stepinca u istoimenom župi u Novskoj središnje misno slavje predvodio je o. Josip Poleto, gvardijan franjevačkog samostana i župnik u Župi Duha Svetoga u Požegi. On je nazočne podsjetio na veličinu lika bl. Stepinca i njegovu ulogu u očuvanju vjere i nacionalne svijesti u Hrvata. Iznio je nekoliko ulomaka iz Stepinčevih propovijedi i govora sa suđenja. Prisutnu zajednicu je podsjetio na životni put blaženika od njegova rođenja do proglašenja blaženikom.

Proslavi Stepinčeva prethodila je devetnica koju su vodili župnici Ivo Bošnjak, Mario Matijević, Nedjeljko Androš, Đuro Cvitić, Ivica Šoh i Josip Krpeljević. Tijekom večernih misa svećenici su kroz homilije približavali puku određenu duhovnu temu. Posljednje tri večeri mr. Krpeljević govorio je o potpunom oprostumu od vremenitih

kazni za vlastite grijeha, sudanskoj svetiци Josefini Bakhiti, sv. Skolastici, sv. Benediktu te o vrijednosti ljudskoga rada.

Svečanom ozračju svetkovine, osmog dana pripreve, pridonijela je klapa Furešti koji su predvodili pjevanje na svetoj misi, a po njezinu završetku, održali koncert duhovnih i domoljubnih napjeva. Samu svetkovinu Stepinčeva uveličale su mnogobrojne udruge proistekle iz domovinskog rata, dobrovoljna vatrogasna društva i folklorne skupine koje su po završetku euharistijskog slavlja prikazale prigodni program.

Ovim slavljem obilježeno je i 10 godina od osnutka Župe bl. Alojzija Stepinca u Novskoj. Župnik Pavao Mokri na kraju je zaželio svim župljanima da sve više budu slični blaženiku u istinskom rodoljublju, domoljublju i bogoljublju!

Svećenik iz Benina slavio misu na Stepinčevo u Novoj Gradiški

Na spomendan bl. Alojzija Stepinca euharistijsko slavje u Župi Kraljice svete Krunice u Novoj Gradiški predvodio je Odilon Gbenoukpo Singbo, župni vikar Župe sv. Marka Križevčanina u Zagrebu. Uz njega je koelebrirao domaći župnik Ivan Štivičić. U staroj župnoj crkvi skupio se veliki broj vjernika. Na misi je pjevao dječji župni zbor.

Predvoditelj slavlja se posebno osvrnuo na značenje vjere, a kao primjer svjedočenja odvažnosti vjere naveo je bl. Alojzija Stepinca, koji je svoju vjeru očitovao kroz služenje Bogu i hrvatskom narodu.

Na završetku svete mise predvoditelj slavlja progovorio je i o životu ljudi u Beninu, zemlji iz koje on dolazi, o svom osobnom životu i svećeničkom pozivu. Potaknuo je mlade i djecu na učenje i važnost školovanja jer mnogo je djece u njegovoj domovini koja se žele školovati, ali zbog siromaštva to ne mogu, dok se u našoj domovini događa paradoks gdje djeca imaju mogućnost školovati se i intelektualno rasti, a to ne žele. (I.Š.)

BLAGDAN BL. ALOJZIJA STEPINCA U STRAŽEMANU

Danas nam je više od ičega potrebna Stepinčeva nada

U župnoj crkvi u Stražemanu, prvoj u Hrvatskoj u kojoj je prije 31 godinu postavljena slika kardinala Alojzija Stepinca, na njegov blagdan služeno je svečano misno slavlje koje je predvodio msgr. Vjekoslav Marić, umirovljeni požeški župnik.

Na početku slavlja stražemanački župnik msgr. Jozo Devčić koji je zbog lika Stepinca završio u zatvoru, kazao je da je on postao i ostao stup Crkve u Hrvata. – Zašto? Zato što je ostao vjeran Bogu, Isusu Kristu, zato što je kao prorok Crkve, hrabro i neustrašivo propovijedao, branio Crkvu i svoj narod - istaknuo je msgr. Devčić dodajući kako danas trebamo izmoliti Boga za jake ljude, za ljude stava, vjere, za ljude ponosa,

koji će predstavljati naš narod u društvu i Crkvi. Ako budemo imali takve ljude, takve pastire, dodao je, onda se nemamo čega bojati.

Predvoditelj slavlja msgr. Marić istaknuo je da je blaženi Stepinac, najznačajnija i najveća osoba prošloga stoljeća Crkve u Hrvata. Bio je prije svega čovjek vjere.

– Prije II. svjetskog rata dao je u predgrađu Zagreba izgraditi osam župnih crkava i osnovati osam župa. Mnogi su mu govorili da je kriza i da pričekaj, ali znao je da nije sam i da će mu Bog u tome pomoći – kazao je msgr. Marić podsjetivši da je Stepinac bio i veliki čovjek nade i ljubavi.

Te Stepinčeve nade, dodao je, potrebno

je posebno danas, kada vlada beznade pa čak i među vjernicima. – U tebe se, Gospodine, uzdajem, bilo je njegovo geslo. Znao je on da nema ni toliko pameti ni snage da se može uzdati samo u sebe. I kada sam ga kao mladomisnik sa svoje dvoje kolega 1951. godine posjetio u Krašiću poručio je nama, ali i ostalim mladomisnicima da imamo nadu i pouzdanje u Boga, a to bi nam i danas sigurno poručio – kazao je predvoditelj slavlja. (Lj. M.)

DESETLJEĆE ŽUPE BL. ALOJZIJA STEPINCA U VIROVITICI

Na poteškoće vremena treba odgovarati u skladu s evanđeljem

Župa bl. Alojzija Stepinac u Virovitici deseti puta slavila je svoga nebeskog zaštitnika. Središnje euharistijsko slavlje predvodio je fra Ante Bekavac iz hercegovačke provincije, trenutno u Zagrebu na postdiplomskom studiju. Župljani su se za slavlje svoga zaštitnika pripremali trodnevnicom koju su vodili Dragan Hrgić, Dražen Akmačić i trajni đakon Ivo Grbeš. Prva dva dana propovjednici su govorili o Stepincu kao o svjedoku vjere i iznijeli njegove primjere koji nam mogu poslužiti kako mi možemo svjedočiti i živjeti svoju vjeru. Treći dan je đakon govorio o življenju vjere u obitelji i braku. Fra Ante Bekavac je u propovijedi kazao da smo pozvani povjeriti se vodstvu Božje riječi kako bi od nas učinila nove ljude po mjeri Isusa iz Nazareta. – Recimo jasno: kriza crkvenog, evandeoskog života, kriza nas suvremenih kršćana ne počiva na poteškoćama oko prilagodavanja našem modernom načinu života i osjećanja, nego na poteškoćama oko prilagodavanja Onomu u kome je utemeljena naša nada, i od čijeg bića vučemo svoju visinu i dubinu, svoj put i svoju budućnost. Bog nije zakrpa za naša životna razočaranja, niti odgovor na naša nesuisla pitanja! Kršćanin ide za tim da u svom životu djeluje iz dara i bogatstva vjere. Najvažnija zadaća je razumjeti vlastito vrijeme, bez jadikovanja i osuđivanja, bez ciničnog kritiziranja, i ponuditi smisleni prostor života i djelovanja drugima, bližnjima – poručio je fra Bekavac dodajući kako je bl. Alojzije Stepinac jako dobro razumio poteškoće svoga vremena i odgovarao na njih u skladu s evanđeljem.

– U sklopu proslave desetljeća postojanja župe mladi i ministranti će 16. veljače hodočastiti u Krašić, a župljani će to učiniti 4. svibnja - najavio je župnik Stjepan Škvorc. Krajem svibnja planira se i duhovna obnova u župi. (S. Š.)

SJEDNICA BISKUPA ĐAKOVAČKO-OSJEČKE METROPOLIJE U POŽEGI

Zašto se Crkvi kod nas ograničava pravo javnosti?

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: D. Mirković

U Biskupskom domu u Požegi održana je 28. siječnja XV. sjednica biskupa Đakovačko-osječke crkvene pokrajine pod predsjedanjem nadbiskupa i metropolita Marina Srakića. Biskup domaćin Antun Škvorčević pozdravio je metropolita Marina, biskupa srijemskog Đuru Gašparovića te pomoćnog đakovačko-osječkog biskupa Đuru Hranića kao i njihove kancelare. Kazao je da se ovaj metropolitski sastanak održava nakon susreta hrvatskih i bosansko-hercegovačkih biskupa te izvanrednog plenuma Hrvatske biskupske konferencije prije tjedan dana i da je on svojevrsni nastavak razmišljanja o aktualnim pitanjima života i poslanja Crkve u ovom hrvatskom trenutku.

Boriti se za prava vjernika

– Jedno je pitanje takvo da ga ni ovdje ne možemo izbjeći. Naime, mi živimo u hrvatskim demokratskim okolnostima, ali one su takve da još trebamo učiti, i biskupi i Crkva, kako djelovati jer se Crkvi u ovakvim demokratskim okvirima, kakvi su kod nas, ograničava pravo javnosti, drugačije nego li je to bilo u vrijeme komunističkog sustava. Što se tiče prava vjernika i Crkve, potrebno je stalno tražiti mogućnosti i boriti se da se ta prava ostvaruju. Svjedoci smo prošlih mjeseci kako se o pojedinim pitanjima zapravo teško može razgovarati na mirnoj i dostojnoj demokratskoj razini. Vjerujem da su to tek neki koraci u našem društvu

koji će dovesti do toga da se jednoga dana mirno i argumentirano može raspravljati i u Hrvatskoj o svim pitanjima koja se odnose na dobro čovjeka pa da svatko tko ima argumente progovori u pravom demokratskom duhu i doprinese općem dobru čovjeka – istaknuo je biskup Škvorčević, podsjetivši da Crkva s hrvatskim čovjekom nije od jučer, nego već 13 stoljeća te je ona iskusna s obzirom na njegovo postojanje.

Čovjek stradava

– Društvo najbolje napreduje kada ono i Crkva, svatko u svojim mogućnostima i u svome poslanju učine ono što treba i što je najbolje za čovjeka – istaknuo je nadbiskup Srakić.

Na novinarsko pitanje o tome što je potrebno učiniti da se uspostavi pravi dijalog između Crkve i vlasti biskup Škvorčević je kazao da kod nas izabrana vlast ne smatra da je potrebno trajno osluškiivati što ljudi misle. –U ovakvom obliku demokracije počesto stradava čovjek, posebno kada se nešto želi nametnuti s ideološke razine, ne pitajući da li to služi općem dobru čovjeka.

Drugo je pitanje odnosa Crkve i države. Mi imamo ugovore između naše države i Svete Stolice koji donose određena načela, a ta se načela mogu ostvarivati tamo gdje postoji dobra volja. To je pitanje demokratskog

pristupa, da li je ono što je jedna slobodna demokratska država prihvatila, potpisala i obvezala se, takve naravi da se o tome treba i mora razgovarati radi čovjekova dobra – objasnio je biskup Škvorčević, dodajući da se Crkva ne miješa u politiku, ali da se mora baviti svim onim pitanjima koja se tiču čovjeka jer je to njezino poslanje.

– Ako meni kao biskupu netko zabranjuje da nastupam u javnosti vezano za pitanja o čovjeku, tada me želi napraviti građaninom drugog reda i to sada u slobodnoj Hrvatskoj. A s obzirom da to dolazi s najviših razina vlasti, treba se zaustaviti i zapitati gdje smo – poručio je biskup Škvorčević. Nadbiskup Srakić je dodao da prema hrvatskom Ustavu svaki građanin ima pravo iznijeti svoje mišljenje pa tako i biskupi.

Na sjednici se razgovaralo o Djelu za duhovna zvanja, zatim povezano s time o odgoju sjemeništaraca i bogoslova u novim okolnostima Đakovačko-osječke metropolije, o permanentnoj formaciji mladih svećenika i potrebi većeg naglaska na duhovnoj izgradnji. Biskupi su se osvrnuli na određena pitanja izvanrednog upravljanja crkvenima, vremenitim dobrima te su prihvatili Pravilnik o bolovanju i umirovljenju dijecezanskih svećenika u Đakovačko-osječkoj crkvenoj pokrajini.

Hvatska katolička udruga medicinskih sestara u Požeškoj biskupiji o zdravstvenom odgoju

Četvrti modul imat će nezdrave posljedice

Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji sa svojom središnjicom u Požegi i ograncima u Novoj Gradiški, Lipiku, Pakracu, Virovitici i Našicama uputila je javnosti svoje pismo vezano uz 4. modul zdravstvenog odgoja kojeg je potpisala predsjednica Mira Ilić.

– Kao zdravstveni djelatnici, čija je primarna zadaća zaštita i očuvanje zdravlja, pozdravljamo uvođenje zdravstvenog odgoja u hrvatski obrazovni sustav, misleći pri tome na sadržaje koje nude njegova prva tri

modula. Međutim pridružujemo se svima onima koji izražavaju svoju zabrinutost i protivljenje sadržaju 4. modula koji govori o spolno/rodnoj ravnopravnosti i spolno odgovornom ponašanju. Mišljenja smo da sadržaj koji nudi sporni modul neće doprinijeti željenim rezultatima spolno odgovornijeg ponašanja mladih, štoviše, može za posljedicu imati upravo suprotan učinak. Promidžba etike slobodnog izbora i uskraćivanje ljudske i moralne izobrazbe, može ugroziti ionako osjetljivo emocionalno

zdravlje u adolescentskoj dobi i upravo potaknuti devijantno ponašanje kod mladih. Dakle, protivimo se zdravstvenom odgoju koji će rezultirati nezdravim posljedicama.

– Stoga pozivamo Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta da odustane od spornog dijela Kurikuluma zdravstvenog odgoja i pridružujemo se svima onima koji traže alternativna rješenja nastalog problema – kažu u svom pismu katoličke medicinske sestre Požeške biskupije.

SKUPŠTINA DEKANA POŽEŠKE BISKUPIJE

Župna korizmena hodočašća u Katedralu

Na skupštini dekana Požeške biskupije, održanoj 14. siječnja u Požegi raspravljano je o župnim i biskupijskim korizmenim programima u Godini vjere. Već je ranije bilo utvrđeno da ove korizme na temelju iskustva prošlogodišnje evangelizacijske korizme valja nedjeljom i petkom održavati kateheze krsne obnove po *Katekizmu Katoličke Crkve*.

Potpuni oprost

Tijekom korizme, osobito prigodom ispovijedi treba organizirati „pokornička slavlja u kojima će svi moći moliti od Boga oprostjenje, na poseban način za grijeh protiv vjere“ (Kongregacija za nauk vjere, *Nota s pastoralnim smjernicama za Godinu vjere*, str. 42). Povezano s time vjernicima treba protumačiti značenje potpunog oprostia kojeg mogu postići uz uvjete

naznačene u *Dekretu Apostolske pokorničarne o potpunom oprost*. Posebno oprosno mjesto u Požeškoj biskupiji je požeška Katedrala, Svetište Gospe Voćinske i Gospe od Suza.

Dekani su upoznati s 250. obljetnicom požeške Katedrale, te nastojanjem da se tom prigodom uredi kapela bl. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije i da se u nju postavi Blaženikov kip i relikvija. Prihvaćeno je da sastavnim dijelom programa duhovne obnove budu župna hodočašća u Katedralu po dekanatima kako je bilo i 2000. godine po kojima će naša nastojanja u Godini vjere imati i snažnu eklezijalnu dimenziju. Dogovoreno je da se hodočašća organiziraju subotom po sljedećem rasporedu: *Požeški dekanat* u subotu, 16. veljače kada će biti blagoslovljena kapela bl. Ivana Pavla II.; *Kaptolački i Pleternički dekanat* u

subotu, 23. veljače; *Novogradiški i Novokapelački dekanat* u subotu, 2. ožujka; *Pakrački i Novljanski dekanat* u subotu, 9. ožujka; *Virovitički i Slatinski dekanat* u subotu, 16. ožujka te *Našički dekanat* u subotu, 23. ožujka.

Molitva pred relikvijom bl. Ivana Pavla II.

Po dolasku u Požegu vjernici svake župe, predvođeni župnikom iz dvorišta Svećeničkog doma dolaze najprije u kapelu bl. Ivana Pavla II. gdje će se pomoliti pred njegovom relikvijom. Potom iz kriptе ulaze u Katedralu gdje u 10 sati započinje pokomičko bogoslužje koje predvodi jedan od dekanatskih svećenika te osobna sveta ispovijed. Euharistijsko slavlje u 11 sati predvodi dijecezanski biskup a koncelebiraju svi svećenici iz hodočasničkih župa. U ulaznoj procesiji uz svećenike sudjeluju

ministranti iz hodočasničkih župa, lektori, psalmisti, čitači molitve vjernih te svi oni koji će doći odjeveni u narodne nošnje. Na početku svete mise dekani će uputiti pozdrav i predstaviti nazočne župe. Nakon svete mise je kratki odmor tijekom kojega je moguće posjetiti crkvu sv. Lovre i franjevačku crkvu Duha Svetoga te se nakon toga uputiti na požešku „Kalvariju“ iznad glavnog trga gdje će u 14,30 sati biti zajednička pobožnost križnog puta.

Neka župnici potaknu vjernike na hodočašće i pripreve na primanje potpunog oprostia od vremenitih kazni za vlastite grijehе. Oprost može postići onaj „koji se iskreno pokaje, propisno ispovijedi, sakramentalno pričesti, i koji izmoli molitve na nakanu Vrhovnog svećenika“, stoji u dopisu biskupa Antuna Škvorčevića svim župnim uredima.

POPIS ŽRTAVA KOMUNISTIČKOG PROGONA NA PODRUČJU BISKUPIJE

Treba istražiti i požeški logor iz II. svjetskog rata

Piše: Goran Lukić

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević održao je 8. siječnja radni sastanak s članovima Odbora Požeške biskupije za popis žrtava komunističkog progona, čiji je član Josip Krpeljević, biskupijski povjerenik za Hrvatski martirologij, Tomislav Radonić, voditelj Državnog arhiva u Požegi te Dragan Franjić, predsjednik ogranka Udruge ratnih veterana Hrvatski domobran u Požegi.

Biskup je istaknuo da je Požeška biskupija na poticaj svoga utemeljitelja bl. Ivana Pavla II. od Velikog jubileja 2000. započela s godišnjom obnovom čišćenja pamćenja i spomena mučenika te povezano s time pro-maknula projekt utvrđivanja progonjenih, zatvaranih i ubijenih svećenika, redovnika i redovnica na svom području za vrijeme i neposredno nakon II. svjetskog rata. Tiska-

la je knjigu dr. Stjepana Kožula, „Svjedoci vjere na tlu Požeške biskupije“, I. izdanje 2001., II. popravljeno i dopunjeno izdanje 2009. Spomenuo je da je sadašnji umirovljeni slavonsko-kobaški župnik msgr. Mijo Dukić u posavskim župama Požeške biskupije prikupljao podatke o vojnim i civilnim komunističkim žrtvama. Podsjetio je kako je nakon osnutka Saborske komisije na čelu s Vicom Vukojevićem obavljen velik posao na identificiranju grobišta komunističkih žrtava u požeškom kraju, prikupljena svjedočanstva mnogih pojedinaca, da je građa sačuvana, ali još nije obrađena. Biskup je dodao da su marom ogranka Udruge ratnih veterana Hrvatski domobran na području Požeške biskupije istražene i objelodanjene brojne komunističke žrtve i nepoznate grobnice. Kazao je kako

je potrebno sve podatke objediniti, nadopuniti novim spoznajama, stručno obraditi i po mogućnosti tiskati. U tom smislu sudionici sastanka preuzeli su obveze koje će nastojati što prije ispuniti u suradnji sa stručnjacima za navedena pitanja.

Biskup je podsjetio kako se Požeška biskupija nije opredijelila na pamćenje i spomen samo žrtava hrvatskog naroda, nego u evandeoskom duhu njeguje jednaku osjetljivost i prema žrtvama drugih naroda na svom području te im iskazuje poštovanje, napose prigodom godišnjeg Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. Istaknuo je da je u tom smislu o desetoj obljetnici Požeške biskupije bio znakovit pohod njezinih svećenika mjestima stradanja i grobovima žrtava svih nacionalnosti u vrijeme totalitarnih sustava, od Slatinskog Drenovca, preko Stare Gradiške i Jasenovca do Bleiburga. Osvrnuo se na ono što je Požeška biskupija poduzela u oživljavanju spomena na prognane slovenske svećenike, čiji je velik broj bio smješten u zgradi sadašnjeg njezina sjedišta, a neki od njih su ubijeni u Jasenovcu, te kazao da se osobno bavio tim pitanjem i 2008. napisao knjigu „Gostoprinstvo Katoličke Crkve prognanim slovenskim svećenicima u Požegi (1941-1942)“. Biskup je istaknuo kako među ostalim treba istražiti i požeški logor iz vremena II. svjetskog rata kao i još uvijek nedovoljno poznate činjenice o skupini bleiburškog „Križnog puta“ koja je ubijena u Požegi i čiji je dio pokopan pokraj ulaza u crkvu sv. Lovre.

SREDIŠNJE BISKUPIJSKO EKUMENSKO SLAVLJE U NOVOJ GRADIŠKI

Vjernije ići Isusovim putem

Piše i snimio: Josip Homjak

Na završetku Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana, 25. siječnja u novogradiškoj župnoj crkvi Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije održano je središnje ekumensko molitveno slavlje Požeške biskupije. Predvodio ga je biskup msgr. Antun Škvorčević uz sudjelovanje članova požeškoga Stolnog kaptola na čelu s prepoštom, apostolskim protonotarom Josipom Devčićem i voditeljem Povjerenstva za ekumenizam i dijalog msgr. Matijom Jurakovićem, svećenicima Novogradiškog dekanata predvođenima župnikom i dekanom Pericom Matanovićem. U ime slavonskog episkopa Save Jurića na slavlju je sudjelovao arhijerejski zamjenik i eparhijski tajnik protojerej stavrofor Đorđe Teodorović, a uz njega je bio novogradiški paroh Dragan Antonić i đakon Milan Tomašević.

Da svi budu jedno

Biskup je u pozdravu kazao kako se ovim ekumenskim slavljem pridružujemo mnoštvu kršćana koji diljem svijeta ovih dana mole za jedinstvo kršćana, ali još više sjedinjujemo se s Isusovom velikosvećeničkom molitvom „Da svi budu jedno“. Pozdravio je sve svećenike i vjernike, a izraze posebne dobrodošlice uputio je izaslaniku slavonskog episkopa Save, novogradiškom parohu i đakonu. Spomenuo je da je misao vodilja ovogodišnje Osmine pitanje proroka Miheja: „S čime ću doći pred Gospodina?“

Na početku homilije biskup je ukratko protumačio nazočnima što je ekumenizam. Za polazište je uzeo riječi sv. Pavla iz Poslanice Galaćanima, naviještene u drugom čitanju, gdje Apostol tvrdi da su svi kršteni u snazi Duha Svetoga postali Jedan u Isusu Kristu te ih to uzdiže u stanje gdje više nemaju značenja nacionalne, socijalne ili bilo koje druge razlike.

S kime koračamo ovim svijetom?

Kazao je da ovim ekumenskim slavljem želimo obnoviti tu istinu vjere, slaviti je, za nju Bogu zahvaljivati i moliti da bismo je kao pripadnici različitih Crkava u svakodnevnom životu mogli svjedočiti, gledajući jedni druge Isusovim očima i iskazujući si uzajamno poštovanje. Istaknuo je kako nas naviještena sveta čitanja potiču da promislimo o svom životu kao svojevrsnom hodu te se zapitamo s kime duhovno koračamo ovim svijetom i do kuda s njime možemo stići. Biskup je istaknuo kako se Isus u evanđelju pridružuje dvojici učenika kao suputnik u hodu prema Emausu te im tumači smisao povijesti i svoga puta kao hoda kroz patnju i smrt k proslavi i punini života. Kad netko iz svog životnog hoda isključi Boga, rekao je, gubi snažan nutarnji orijentir po kojem može stići k cilju što mu ga je on postavio te ne uspijeva ostvarivati istinske vrijednosti po kojima čovjek postiže puno dostojanstvo.

Svjedočiti pravednost

Svjedoci smo, nastavio je biskup, kako se i u nedavnoj našoj prošlosti upravo po onima koji nisu bili ispunjeni Božjim svjetlom dogodio ratni sukob u kojem je gubitnik bio čovjek. Dodao je kako je tužno što danas ima onih koji osporavaju pravo roditeljima da u javnim školama odgajaju i obrazuju djecu i mlade u skladu sa svojim uvjerenjem te da ona u velikim životnim pitanjima i opredjeljenjima koračaju s Bogom, jedinim jamcem čovjekova istinskog dostojanstva. Istaknuo je da se slično događa i samim vjernicima kad više povjeruju svojim vlastitim interesima nego Isusu Kristu, te žive podjele, optužbe i sukobljavanja. Za-

ključio je kako nas ovogodišnja Molitvena ekumenska osmina potiče da u svojim zajednicama i osobnim životima nastojimo vjernije hoditi Isusovim putem te s njime u našoj domovini svjedočiti pravednost, ljubav i mir, biti na putu smisla kojeg nam samo on može darovati.

Ljubav prema bližnjima

Pri svršetku slavlja nazočnima se obratio o. Đorđe Teodorović. Podsjetio je da se ekumenski susreti odvijaju pod geslom „Da svi budu jedno“. Naglasio je ljepotu tih riječi te se upitao koliko ih želimo čuti i srcem prihvatiti. Jesmo li dobri kršćani, imamo li silu Duha Svetoga u sebi, pa da istinski možemo slijediti evanđelje i riječi Kristove o pokajanjima, praštanju, ljubavi i toleranciji, ili ipak dozvoljavamo da posljedice naše pale ljudske naravi ovladaju nama te nas obuzimaju osjećaji mržnje i činimo sve suprotno od onoga što bi trebali kao kršćani.

Podsjetio je na 1700. obljetnicu Milanškog edikta cara Konstantina koji je označio prekretnicu u životu Crkve. Istaknuo je da su do tada svi koji su ispovijedali vjeru u Krista bili izloženi progonima i mučenjima, ali da to nije dovelo do istrjebjenja kršćana, nego naprotiv iz krvi mučenika radali su se novi kršćani. Istaknuo je da su tada kršćani bili okupljeni oko križa, da je kroz povijest Crkve bilo mnogo kriza, teških trenutaka, pogrešnih učenja koja su unosila razdor u Crkvu i željela je rastrgati na komade, ali da je ona pobijedila kao živi organizam u snazi Duha Svetoga. Spomenuo je kako je život pun iskušenja i tereta, da dolazi do razdora, do trenutaka kada brat ustaje na svoga brata, krv se proljeva i ljudski život ne vrijedi ništa. Dodao je da su to trenutci pomračenja ljudskoga uma i srca i kazao da ne smijemo zaboraviti kako je Bog ljubav, da ona treba kršćaninu prožimati srce kako bi njome vođen u svakom čovjeku vidio biće Božje, brata svoga u Kristu Isusu, jednakoga lika, jednakoga tijela i duše. A ljubavi jedni druge, ljubimo Gospodina svoga i ispunjavamo njegovu zapovijed o ljubavi prema bližnjima, zaključio je o. Đorđe.

Sastanak ravnatelja katoličkih škola

Uspostaviti sustav koordinacije za sve katoličke škole u Hrvatskoj

U Biskupskom domu u Požegi održan je 11. siječnja radni sastanak ravnatelja katoličkih škola Požeške biskupije kojeg je vodio biskup Antun Škvorčević, a na njemu je sudjelovao Robert Mokri, ravnatelj Katoličke gimnazije u Požegi, Ivica Šoh, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Virovitici, Ivica Žuljević, ravnatelj Katoličke osnovne škole u Požegi. Pridružio im se i Želimir Žuljević, vjeroučitelj u požeškoj Katoličkoj gimnaziji. Biskup je u pozdravu istaknuo kako je važno pred početak novog školskog polugodišta razmotriti kako funkcioniraju katoličke škole požeške mjesne Crkve, utvrditi zajedničke stavove i načela o pojedinim pitanjima, važnima za identitet škola te razvidjeti ono što valja ostvarivati u drugom polugodištu. Potom je svaki ravnatelj prikazao situaciju svoje škole, stanje učenika, učitelja i materijalno poslovanje. U raspravi su razjašnjene neke specifičnosti katoličkih škola koje bi morale naći mjesto i u njihovim statutima, način na koji valja sadržajno oblikovati statute, odnos prema Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta, županijama i vlastitom osnivaču. Za jedinstven sustav katoličkog školstva Požeške biskupije vodi brigu Odogojno-obrazovni centar u Požegi. Istaknuta je hitna potreba da Hrvatska biskupska konferencija uspostavi funkcionalniji sustav koordinacije za sve katoličke škole na području države. (I.I.)

BISKUP ŠKVORČEVIĆ POSJETIO PRAVOSLAVNU GIMNAZIJU U ZAGREBU

Otvora se nova ekumenska stranica

Piše: Ivica Žuljević

Biskup Antun Škvorčević posjetio je 22. siječnja Srpsku pravoslavnu opštu gimnaziju Kantakuzina Katarina Branković u Zagrebu zajedno s ravnateljem Katoličke gimnazije u Požegi Robertom Mokrim, ravnateljem Katoličke klasične gimnazije u Virovitici Ivicom Šohom, te ravnateljem Katoličke osnovne škole u Požegi Ivicom Žuljevićem. Dočekao ih je ravnatelj Gimnazije protojerej stavrofor Slobodan Lalić te ih je poveo u razgledavanje novoizgrađene zgrade Gimnazije. Susreli su se s učenicima i profesorima, upoznali s funkcioniranjem Gimnazije i razgovarali o njezinu statusu.

Potom je u prostorima Gimnazije mitropolit zagrebačko-ljubljanski i cijele Italije g. Jovan Pavlović primio požeškog biskupa i ravnatelje. Izrazio je zadovoljstvo zbog njihova posjeta Gimnaziji, podsjetio na ekumenska nastojanja u Zagrebu rani-

jih godina na kojima je sudjelovao biskup Škvorčević, spomenuo važnost crkvenih odgojno-obrazovnih ustanova, zahvalio za posjet i potaknuo suradnju školskih ustanova Požeške biskupije i Zagrebačko-ljubljanske mitropolije.

Biskup Škvorčević je čestitao mitropolitu Jovanu za lijepu i funkcionalno izgrađenu zgradu Gimnazije i duhovnog centra. Kazao je da ga raduje što nakon gotovo 30 godina od pokretanja ekumenskih molitvenih susreta u Zagrebu o kojima je vodio razgovore s mitropolitom Jovanom, sada u okviru Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana, može posjetiti Pravoslavnu opštu gimnaziju i otvoriti novu ekumensku stranicu, suradnju među školama dviju Crkava u Hrvatskoj.

Spomenuo je kako najnovija događanja kod nas na odgojno-obrazovnom po-

lju potiču kršćane da se u demokratskim okolnostima našeg društva snažnije zajednički zauzimaju za poštivanje evanđeoskih vrijednosti i za pomoć mladim ljudima da se izgrađuju u cjelovite osobe i žive dostojanstvo na koje ih je pozvao Bog. Mitropolit Jovan je i ovom prigodom izrazio potporu na inicijativu Katoličke Crkve s obzirom na uvođenje zdravstvenog odgoja u javne škole. Mitropolit i biskup zadržali su se nekoliko sati u razgovoru o različitim pitanjima iz života dviju Crkava i društvenih zbivanja u Hrvatskoj te o mogućnosti suradnje na promicanju zajedničkih vrednota.

Tribina o zdravstvenom odgoju u Virovitici

U prostoru Gradske knjižnice Virovitica održano je 29. siječnja predavanje na temu „Zdravstveni/spolni odgoj – u čemu je problem?“ Predavanje je organiziralo Hrvatsko katoličko liječničko društvo, podružnica Virovitica, te su osim gosta predavača Gorana Friedricha, na skupu govorili i dr. Tvrtko Kovačević, te dr. Sanea Mihaljević. Skup je bio dobro posjećen, a zaključak je ujedno bio i apel, s kojim se je složila i većina prisutnih: Omogućite nam naše ustavno pravo, da vlastitu djecu odgajamo u skladu s vrijednostima koje su nam svete - a to je obitelj. Ono za što se HKLD zalaže je mogućnost izbora, tj. uvođenje alternativnog programa.

Zapažen je bio i komentar gradonačelnika Virovitice Ivica Kirina koji je napomenuo da ovdje nisu u pitanju samo dva ili tri sata godišnje na kojima će djeca na ovaj način učiti o spolnosti. Ovo je samo eksperimentalna faza programa. Ono što je bitno jest misliti unaprijed, što će biti za deset ili čak dvadeset godina. Jer ako roditelji sad ne dobiju pravo na izbor, onda će ga izgubiti trajno.

SUSRET BISKUPA I MINISTRA ZDRAVLJA OSTOJIĆA

Uspostaviti primjereniju komunikaciju između Crkve i Države

U Ministarstvu zdravlja Republike Hrvatske u Zagrebu, 9. siječnja susreli su se ministar zdravlja dr. Rajko Ostojić i biskup dr. Antun Škvorčević. Uz ministra bio je njegov zamjenik dr. Marijan Cesarik, a u biskupovoj pratnji Ivica Žuljević, ravnatelj Katoličke osnovne škole u Požegi. U razgovoru je razmotreno jedno i pol godišnje djelovanje Psihijatrijske bolnice sv. Rafael na Strmcu, čiji je osnivač i vlasnik Bolnički red sv. Ivana od Boga, a koja je nedavnim ministrovim dekretom dobila u svom nazivu i palijativnu skrb kao djelokrug svoga rada. Među ostalim biskup je ministra upoznao s razlikama koje postoje između privatne i katoličke bolnice što ima svoje značenje i za ugovor o suradnji između Bolnice i Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje.

Ministar je istaknuo da su njegovim dekretom i s novim nazivom Bolnice riješene poteškoće koje su se pojavile u financiranju te zdravstvene ustanove, od velikog značenja za istočni dio Hrvatske. U razgovoru su dotaknuta i pitanja iz odnosa Crkve i Države u Hrvatskoj, potrebi uspostave njihove primjerenije komunikacije te neke druge kulturološke teme. (I.Ž.)

BLAGDAN GOSPE LURDSKE U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Isusova Majka već trinaest stoljeća svjedoči vjernost hrvatskom narodu

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Duško Mirković

Molitva za novog papu

Pozdravljajući nazočne, požeški biskup kazao je da nas je na ovom svetom slavlju u čast Isusove Majke okupila Ona koja je tijekom trinaest hrvatskih stoljeća posvjedočila koliko želi služiti hrvatskom srcu, našoj vjeri, istini o nama u Sinu njezinu Isusu Kristu, o našoj sudbini. -Želimo joj s mnoštvom koje je ovamo dolazilo od druge polovice devetnaestog stoljeća, iskazati našu zahvalnost, sinovsku odanost i poštovanje – istaknuo je biskup Škvorčević koji je podsjetio kako se na današnji blagdan obilježava i 21. međunarodni dan bolesnika.

Potom je progovorio o izvanrednom događaju ovoga dana te pročitao priopćenje Apostolske nuncijature u RH o odreknuću pape Benedikta XVI. službe rimskog biskupa. – Želimo već večeras započeti moliti zajedno s katolicima diljem svijeta da kardinali uskoro sretno izaberu novog nasljednika sv. Petra koji će svjetlom i snagom odzgor moći voditi Petrovu lađu u ovim burnim vremenima – kazao je biskup Škvorčević.

Čovjek treba Božju pomoć

Biskup Kutleša kazao je da svatko od nas ima jednu osobu u životu kojoj je na poseban način vjeran i zahvalan cijelog života. –To je majka koja nam je dala život. Danas se sjećamo na poseban način i naših bolesnika. I oni su najpotrebniji naše pomoći i

Na blagdan Gospe Lurdske i Svjetski dan bolesnika, 11. veljače u požeškoj Katedrali svečano euharistijsko slavlje predvodio je porečki i pulski biskup msgr. Dražen Kutleša u zajedništvu s domaćim biskupom msgr. Antunom Škvorčevićem i svećenicima.

stoga ih preporučimo zaštititi i pomoći Gospe Lurdske – poručio je biskup.

Svoju homiliju započeo je prisjećajući se događaja iz 1854. godine kada je proglašena dogma o Bezgrješnom začeću. U to vrijeme javio se i Charles Darwin sa svojom knjigom „O porijeklu vrsta“, Karl Marx piše „Kritiku Hegelove filozofije“ dok John Stuart Mill piše „O slobodi“. Biskup je spomenuo da na prvi pogled ovi događaji nemaju veze jedan s drugim, no ako malo bolje pogledamo što je iz toga sve proisteklo i zašto je baš to povezano s Gospom i dogmom o Bezgrješnom začeću, vidi se da Darwin želi staviti čovjeka izvan Boga, tj. čovjek je postavljen za Boga. Marx to primjenjuje na radnika i radnički stalež, dok Mill zastupa slobodu bez odgovornosti, protumačio je biskup Kutleša. Dodao je da Crkva tada pred nas stavlja dogmu o Bezgrješnom začeću kako bi naglasila da je jedino ona bezgrješna, a da svi mi drugi ljudi trebamo Božju pomoć da bi mogli zaslužiti kraljevstvo nebesko.

Ljubav nije ispunjavanje želja

Potom se biskup Kutleša u nastavku homilije osvrnuo i na aktualne događaje koji naglašeno govore o ljudskoj seksualnosti, ali bez ljubavi te primijetio da se tako čovjeka svodi na običnu životinju, što rađa probleme za samog čovjeka i za cijelo društvo. Kao primjer iznimnog znaka ljubavi biskup je istaknuo Blaženu Djevicu Mariju.

– Ljubav nije ispunjavanje želja. Ona je patnja i bol koju čovjek daje za drugoga. Majka najviše voli svoje dijete i iz te ljubavi svome djetetu služi baš kao što je Blažena Djevica Marija služila svome Sinu i pokazala što znači biti vjeran –

kazao je biskup. Pred kraj homilije biskup je istaknuo da je Crkva pozvana govoriti što je istina i buditi za nju svijest čovječanstva i svakoga čovjeka, te je pozvao okupljene vjernike da se utječu zagovoru Isusove Majke koja je prošla putem od navještaja i prihvaćanja vjere do proslave u nebesima.

Javno očitovanje vjere

Nakon popričesne molitve vjernici su krenuli u procesiji Trgom sv. Terezije Avilske ispred Katedrale da bi javno očitovali svoju odanost Isusovoj Majci i molili njezin zagovor. Po povratku procesije u Katedralu biskup Škvorčević predvodio je Molitvu povjere Blaženoj Djevici Mariji. Na kraju je slavljom zahvalio na sudjelovanju svim vjernicima, a posebno biskupu Kutleši. –Radujemo se s vama što ćete ove godine biti obdareni velikim darom, proglašenjem blaženim sluge Božjega Miroslava Bulešića – poručio je biskup Antun.

Biskup Kutleša izrekao je zahvalu biskupu Antunu kazavši da je Požeška biskupija mlađa od njegove biskupije 1700 godina, ali da je vjerom snažna, živa i da raste. Potaknuo je vjernike da u zajedništvu sa svojim biskupom ostanu i dalje snažni u vjeri i privrženi Majci Božjoj.

Svjetski dana bolesnika obilježen u požeškoj bolnici Budimo milosrdni Samaritanci jedni drugima

U prigodi blagdana Gospe Lurdske i Svjetskog dana bolesnika, 11. veljače, biskup dr. Antun Škvorčević posjetio je Opću županijsku bolnicu u Požegi te slavio svetu misu u zajedništvu s požeškim svećenicima.

– Želimo lurdskim raspoloženjem vjere pristupiti vama koji ste u životnoj okolnosti zvanog bolest. Želimo je u Godini vjere pogledati baš očima vjere te pokušati Isusovim stavom pristupiti jedni drugima. Lurd je stvorio duhovno ozračje u kojem bolesnici po Božjoj blizini pronalaze utjehu i pomoć, ljubav i dobrotu. Kad bolesnik bude ispunjen upravo tim dimenzijama, onda njegova bolest postaje drugačija, nije više izgubljenost, napuštenost, nego je dotaknuta smislom koji bolesti i patnji može dati samo Isus Krist, Sin Božji koji je patio s nama, ne da bi ostao njezin zarobljenik, nego da bi je pobijedio – kazao je biskup te pozvao sve da sa zahvalnošću mole za sve one koji služe bolesnicima da bi istinu mogli biti dobri Samaritanci. Naime, za ovogodišnji dan bolesnika papa Benedikt XVI. uputio je Poruku pod naslovom „Idi i ti čini tako“, podsjećajući nas na evanđelje o dobrom Samaritancu koji nije mimoišao bolesnika, nego mu je pristupio samilosnim srcem. –Molimo da i mi znademo biti milosrdni Samaritanci, rekao je biskup. Čestitao je blagdan Zaštitnice članovima Udruge katoličkih medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji na čelu s predsjednicom Mirom Ilić.

FORMACIJSKI SUSRET DJELATNIKA KATOLIČKIH ŠKOLA BISKUPIJE

Kršćanska vjera ima odgojnu dimenziju

Pišu: I. Žuljević i V. Marić • Snimio: Duško Mirković

U prostorima i u organizaciji Odgojno-obrazovnog centra Požeške biskupije održan je 12. siječnja redoviti formacijski susret djelatnika katoličkih škola Požeške biskupije. Na njemu su sudjelovali učitelji Katoličke gimnazije u Požegi na čelu s ravnateljem Robertom Mokrim, Katoličke klasične gimnazije u Virovitici na čelu s ravnateljem Ivicom Šohom te Katoličke osnovne škole u Požegi na čelu s ravnateljem Ivicom Žuljevićem.

Milosna pedagogija

Nakon pozdrava upravitelja Centra Ivica Žuljevića, biskup Antun Škvorčević je predvodio molitvu u okviru koje je pročitao ulomak iz Poslanice sv. Pavla Titu. Tumačeći naviještenu riječ, biskup je istaknuo kako Apostol podsjeća na to da Bog djeluje odgojnom svojom milošću koja ima svoj vrhunac u Isusovu „on sebe daje za nas“. Spomenuo je da se katoličke škole, napose učitelji, trebaju truditi oko što veće stručnosti, ali da im je posebnost u tome što učitelji i učenici prihvaćaju Božju milosnu pedagogiju, te u vjeri otvaraju svoja bića za djelovanje Isusa Krista u snazi njegova Duha, odričući se „bezbožnosti i svjetovnih požuda“ i nastojeći oko „razumnog, pravednog i pobožnog života“ koji se očituje u požrtvornosti i sebedarju učitelja za učenike poput samoga Krista. Poželio je da katoličke škole Požeške biskupije

u 2013. godini i novom polugodištu rastu u toj svijesti i pomažu mladim ljudima da se izgrađuju u cjelovitosti svoje osobe.

Potom je dr. Željko Tanjić, rektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta u Zagrebu održao predavanje na temu «Pitanja i značenje katoličkog školstva» u kojem je pojašnjavao zašto se Crkva uopće bavi školstvom.

Autoritet i tradicija

Kršćanska vjera ima odgojnu dimenziju jer se odnos prema Bogu shvaća kroz paradigmu odgoja. Odnos prema Bogu je pedagoški hod, istaknuo je predavač, što povezuje Crkvu i školstvo i zbog čega je sasvim prirodno da su se sveučilišta i školstvo razvili upravo pod okriljem Crkve. Sustav obrazovanja obilježen je racionalnošću – dimenzijom kojom je obilježena i sama vjera, jer vjera se uvijek dala izazvati i oblikovati kroz promišljanje. Sintagma «katolička škola» govori o pravoj dimenziji katoličkog – univerzalnog i pravog

dimenziji škole koja treba voditi prema tom univerzalnom. Katolička škola odgaja ukazujući na Boga i pokušavajući izgraditi cjelovitu osobu, ali i poštujući njezinu slobodu. Škola mora počivati na autoritetu i tradiciji, istaknuo je dr. Tanjić i nastavio da autoritet znači posredovanje određene vizije svijeta tj. cjeline. Škola upravo ima zadaću postupno pripremiti osobu za svijet odraslih, ali ju i sačuvati od tog svijeta u djetinjstvu. Tu se pojavljuje fenomen infantilnosti gdje odrasli žele biti kao djeca, odbacujući tako bilo kakvo preuzimanje odgovornosti i odgajanja djeteta. Potom je predavač objasnio pojam tradicije koja je potrebna u školstvu, a koja znači da moramo dijete upozoriti da ulazi u svijet koji ne započinje s njime, a koji nije započeo ni s nama. Na koncu je dr. Tanjić zaključio kako katolički odgoj tj. katolička škola nudi viziju cjelovitosti osobe jer ono životno, ljudsko i kršćansko stavlja onkraj tehničkih rješenja.

Nakon predavanja otvorena je rasprava o katoličkim školama u Europi, SAD-u i Kanadi, njihovoj važnosti i funkcioniranju. Uslijedio je kratki odmor nakon kojeg su se svi uputili u katedralu sv. Terezije Avilske, gdje su sudjelovali na zajedničkoj pobožnosti pred Presvetim. Susret je završio domjenkom u Domu pape Ivana Pavla II., gdje je biskup dr. Antun Škvorčević zahvalio ravnateljima i svim djelatnicima na svemu što čine u radu s djecom i mladima. Istaknuo je kako bi ovaj dio naše domovine bio duhovno siromašniji bez katoličkih škola. Biskup je prigodom Božića u Godini vjere svima darovao Katekizam Katoličke Crkve.

Biskup primio gradonačelnika Ronka

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 14. siječnja Zdravka Ronka, požeškog gradonačelnika i saborskog zastupnika. Razgovarali su o aktualnim pitanjima javnog života u Hrvatskoj te o određenim projektima u gradu Požegi, vezanima za suradnju između Biskupije i Grada. Među ostalim spomenuto je uređenje trga ispred požeške katedrale, program obilježavanja 250. obljetnice njezine izgradnje i posvete te uređenje kapele bl. Ivana Pavla II. u njezinoj kripti. Raspravljano je i o mogućnostima trajnog postava Dijecezanskog muzeja i Galerije Požeške biskupije. (J.H.)

Razgovor s virovitičko-podravskim županom

U Biskupskom domu u Požegi, 24. siječnja, biskup Antun Škvorčević primio je virovitičko-podravskog župana Tomislava Tolušića. Na susretu je bio i Ivica Šoh, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Virovitici. Biskup i župan razgovarali su o suradnji Biskupije i Županije na različitim područjima života. Osvrnuli su se na šestogodišnji rad Katoličke klasične gimnazije u Virovitici i na ugled koji je postigla na odgojno-obrazovnoj razini te o moguć-

nostima njezine šireg djelovanja. Razmotrili su određena pitanja koja bi unaprijedila rad Gimnazije i pridonijela još većem uspjehu. Složili su se oko velikog značenja Voćinskog Svetišta te naglasili potrebu da se poduzme sve što je moguće kako bi mladi ljudi u Voćinu našli radno mjesto. Razgovarali su i o izgradnji infrastrukture u Voćinu koja bi omogućila da se hodočašća povežu sa značajnim turističkim mogućnostima toga kraja. (I. I.)

Virovitički gradonačelnik kod biskupa

Biskup Antun Škvorčević primio je 1. veljače u Biskupskom domu u Požegi virovitičkog gradonačelnika Ivicu Kirina. Gradonačelnik je prikazao biskupu nastojanja virovitičke gradske uprave na različitim razinama života – gospodarskoj, obrazovnoj, kulturnoj i drugima. Predstavio je projekte koje bi trebalo ostvariti u skoroj budućnosti i u tom smislu istaknuo važnost suradnje i s vjerskim zajednicama u njegovu gradu. Biskup je izložio gradonačelniku ulogu Crkve u demokratskom društvu te ono što Požeška biskupija promiče i u Virovitici. Posebno se osvrnuo na djelovanje Katoličke klasične gimnazije u tom gradu te je zahvalio gradonačelniku za razumijevanje i pomoć koju pruža toj važnoj crkvenoj odgojno-obrazovnoj ustanovi. Dogovorili su se o suradnji na određenim programima od zajedničkog interesa za dobro virovitičkih građana. (J. H.)

DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA U POŽEGI

Samo Isus Krist može prosvijetliti naše tmine

Piše: Josip Homjak • Snimio: D. Mirković

Na blagdan Prikazanja Gospodinova u hramu, 2. veljače, u Požegi su se okupile sestre redovnice iz cijele Biskupije na proslavu Dana posvećenog života u Godini vjere. Program je započeo u Dvorani bl. Alojzija Stepinca razmatranjem Josipa Krpeljevića na temu redovničkog života i rasta u vjeri. Potom su redovnice u crkvi sv. Lovre slavile službu večernjih hvala te imale prigodu za osobnu svetu ispovijed. Slijedilo je zatim svečano euharistijsko slavlje u požeškoj Katedrali koje je predvodio biskup Antun Škvorčević.

Rastjerati tamu

Sestre su u procesiji ušle u Katedralu sa zapaljenim svijećama koje je biskup blagoslovio zajedno sa svijećama koje su držali u ruci brojni nazočni vjernici. Biskup je u pozdravu zahvalio sestrama redovnicama na požrtvornosti kojom služe Isusu Kristu i Božjem narodu u Požeškoj biskupiji. Kazao je kako

svijeće u rukama označuju ono svjetlo koje je Isus Krist upalio u nama prigodom svetog krštenja, a u redovničkim zavjetima mu dao novi sjaj i potiče nas da se svi – a osobito redovnice na Dan posvećenog života u Godini vjere – ispitamo da mu možda nije potamnila snaga. Dodao je da ono što se oko nas događa u Hrvatskoj želi u nama ugušiti Božju prisutnost, te je pozvao osobito sestre redovnice da se obnovom svojih svetih zavjeta ponovno s Marijom tako pridruže Kristu da ih ništa ne može od njega udaljiti te on ne prestane svijetliti u njihovu svjedočanstvu života.

Izloženost mraku

U homiliji je biskup upozorio kako nas osobito prorok Malahija u prvom čitanju podsjeća na dramu onečišćenog hrama i dolazak onoga koji će ga očistiti te kazao da se s Isusovim prikazanjem u hramu upravo to dogodilo. No, istaknuo je da smo svi mi po krštenju postali hram Duha Svetoga, ali da se i taj hram može onečistiti i da ga može očistiti samo Onaj koji je živio poslušnost Ocu i pobijedio smrt. Pozvao je nazočne, osobito redovnice, da provjere što se događa u njihovu srcu, je li se iz njega udaljio Isus Krist, nastanila nemoć te ih pozvao da ga punom iskrenošću i opredjeljenjem vjere ponovno stave u

središte svoga života. Rekao je da je starac Šimun prepoznao Isusa kao svjetlo na prosvjetljenje naroda i da ga u današnjem slavlju označuju blagoslovljene svijeće. Biskup je podsjetio kako smo svakodnevno izloženi mraku koji prodire u nas iz različitih ljudi, događaja i medija te prijeti da nas učini bičima tame. Dodao je kako nema druge mogućnosti izbjeći tami nego upaliti svjetlo koje je jače od mraka. U napasti smo, spomenuo je, proklinjati mrak, o njemu govoriti, njime se baviti – ali on tako ne uzmiče, nego tek kad se okrenemo svjetlu i dopustimo mu da ono u nama svijetli. Naglasio je da je i ovo slavlje u Godini vjere dragocjena prigoda da se u vjeri otvorimo Isusu Kristu kako bi on snagom svoga Duha prosvijetlio naše tmine te očitije postanemo ljudi svjetla koje isijava gdje god se pojavili. Kazao je da je to prvenstvena zadaća svakog kršćanina, posebno redovnika. Biskup je sve nazočne povjerio Isusovoj Majci da očuva u njima svjetlo, prisutnost samoga Sina svoga Isusa Krista.

Nakon homilije sestre redovnice su s upaljenim svijećama izrazile zahvalu za dar posvećenog života i molile za vjernost svetim zavjetima siromaštva, čistoće i poslušnosti. Nakon pojedinih izraza hvala i molbi za vjernost zavjetima svi su ponavljali pjevajući: „Dokle smo tvoji, tko nam što može, ti si nam nada, ljubav i strah!“ Sestre redovnice primile su svetu pričest pod obje prilike, a potom uzdigle pjesan zahvalnosti Bogu Marijinim „Veliča duša moja Gospodina“.

Blagoslov kapelice u daruvarskom umirovljeničkom domu

Čovjek je više od zbroja godina, jela i odijela

Piše i snimio: G. Lukić

Upredvečerje blagdana bl. Alojzija Stepinca, 9. veljače, biskup Antun Škvorčević predvodio je u Daruvaru slavlje blagoslova kapele kojom se služe sestre milosrdnice i Dom za starije

i nemoćne osobe. Uz biskupa je bio daruvarski župnik i dekan Branko Gelemanović, župni vikar Dragan Hrgić i kancelar Goran Lukić. Na slavlju su uz sestre iz daruvarskog samostana sudjelovale i zastupnice provincijalnog poglavarstva iz Zagreba, daruvarski gradonačelnik Dalibor Rohlik te djelatnici i štitenici Doma na čelu s ravnateljem Dragom Šimunovićem.

Biskup je kazao kako mu je poznato da je u nekadašnjoj školskoj zgradi u vlasništvu sestara milosrdnica u Daruvaru, uređen Dom za stare i nemoćne osobe te da mu je drago što ta ustanova ima i svoju kapelu u kojoj njezini korisnici mogu sabirati dušu i obnavljati se u istini da je čovjek više od zbroja godina, jela i odijela, više od ljudske slabosti, da je on djelo Božje, pozvan na puninu života u Isusu Kristu. Blagoslovit ćemo ovu kapelu prije blagdana Gospe Lurdske i spomenuti

se da je u Lurdu služenjem Isusove Majke puno ljudskoga slaboga postalo jako, kazao je biskup. Navodeći stih Tina Ujevića iz njegove Svakodnevnice jadikovke istaknuo je da čovjek može biti fizički zdrav, a duhovno bolestan, može biti po godinama star, a duhom mlad. Blagoslovit ćemo ovu kapelu i vas da budete blizu Bogu te jedni drugima svjedočite koliko ste u njemu duhovno jaki, veliki, lijepi i mladi, naglasio je biskup.

Na završetku euharistijskog slavlja biskup je kazao kako vjeruje da je u svako srce koje je sudjelovalo na slavlju, ušla Božja blizina, svjetlo i mir. Trajno otvarajte svoja srca Bogu u ovoj kapeli i dopustite da vas zahvaća njegovo svjetlo i u vama prebiva, poručio je, te se zahvalio svima koji služe štitenicima Doma te sestrama milosrdnicama koje svakodnevno mole za njih u kapeli.

DR. ROMANO TRIPALO, LIJEČNIK, ORGULJAŠ I VODITELJ ŽUPNOG ZBORA IZ VIROVITICE

Blaženi Ivan Merz mi je poticaj za javno djelovanje

Razgovarala: Ljiljana Marić

Dr. Romano Tripalo, liječnik opće medicine iz Župe bl. Alojzija Stepinca u Virovitici nije samo dobro poznat svojim župljanima nego i stanovnicima obližnje Gradine gdje ima svoju liječničku ordinaciju. Ovaj 47-godišnji liječnik rođen je u Banjaluci u katoličkoj obitelji s četvero djece. U rodnom gradu završio je školovanje, a kako nije mogao naći posao 1988. godine počinje raditi u Daruvaru. Iduće godine se oženio svojom dugogodišnjom djevojkom Matildom. U braku su dobili dvoje djece, 1991. Rafaelu, studenticu hispanistike i antropologije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu te 1994. Luku, maturanta u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji. U Viroviticu su se preselili 2004. godine. U novoj i mladoj župi Romano je član Pastoralnog vijeća te voditelj župnoga pjevačkog zbora i orguljaš. Osim toga već 16 godina sudjeluje kao predavač na Predbračnim tečajevima u župama i dekanatima naše Biskupije.

*** Od kada ste vjernik i tko za to ima posebne zasluge?**

U obitelji smo živjeli skromno, ali smo od malena odgajani u vjeri, naučeni na suživot s nekatoličkom većinom. Odrastajući uz muslimane, pravoslavce i ateiste, bili smo ponosni na vjeru koju smo baštinili od svojih predaka i nismo se bojali to javni pokazivati. U gradu je postojala velika i vrlo aktivna zajednica mladih, koji su se okupljali oko pokojnoga biskupa Alfreda Pichlera. Od početka srednjoškolskih dana redovito smo polazili njegove legendarne nedjeljne kateheze koje su nam se svima trajno urezale u pamćenje i njegovih se mudrih i konkretnih savjeta često sjetimo u raznim životnim situacijama.

*** Je li bilo kakvih važnih životnih prekretnica?**

Ne, bila je to postupna izgradnja srca i uma, jer su biskupove kateheze bile usmjerene na to da nas formiraju kao katoličke intelektualce, ljude širokih duhovnih i kulturnih obzora. Iz te je zajednice proizašao veliki broj aktivnih vjernika koji su i dan-danas

oslonci mnogih župa u Hrvatskoj, kamo ih je većina nakon rata morala otići živjeti.

Uz to, naša je zajednica surađivala i s pokretom mladih koji je vodio p. Božidar Nagy, pa smo se imali priliku upoznati s mladima iz cijele tadašnje države, na ljetnim radnim akcijama, hodočašćima i duhovnim vježbama. Na jednom od susreta te vrste upoznao sam i svoju buduću suprugu.

*** Istinski živjeti vjeru u svakom je vremenu teško pa tako i danas. Kako Vam to uspijeva u poslu, a kako u obitelji?**

Naša obitelj uvijek se uključivala u aktivnosti u župama u kojima smo se nalazili (Daruvar, Uljanik, Virovitica). To sa sobom uvijek nosi rizik da nekome smetate, no radosni smo da nešto možemo pretrpjeti za Gospodina. Rekao bih da je u ovom vremenu teže biti aktivni vjernik, nego u vrijeme komunističke diktature jer su metode kojima se služe neprijatelji naše vjere suprotnije i opasnije. Djecu smo odgojili u vjeri, potičući ih da svoje sposobnosti stave u službu Crkve i vjere koliko je to moguće, ne obazirući se na poteškoće koje bi im takav angažman mogao donijeti.

*** Jeste li bili u situaciji da ste se u svom poslu nekome morali zamjeriti ili nešto odbiti napraviti jer se to nije slagalo s vašim vjerskim stavovima?**

Posao liječnika opće medicine posebno je osjetljiv jer se dotiče nekih etičkih pitanja o kojima kao kršćanin imam drugačije stavove od većine kolega, ali i od nekih svojih pacijenata – ponajprije u pitanjima zaštite života od začeca do prirodne smrti, pitanjima reguliranja plodnosti u braku i spolnoga morala. Ponekad to dovede i do neslaganja s pacijentom ili s kolegama, ali to je cijena postupanja po vlastitoj savjesti i ne žalim zbog toga. Važnije mi je imati čistu savjest, nego priznanje okoline. Žao mi je što u mojoj liječničkoj struci ima i kolega koji se deklariraju kao katolici, a ne pridržavaju se katoličke etike koja je u svemu

sukladna Hipokratovoj prisezi koju smo svi položili.

*** Koje su to osobe ili sveci čiji Vam primjeri posebno pomažu u svakodnevnom životu?**

Od djetinjstva sam štovatelj bl. Ivana Merza koji mi je oduvijek bio zvijezda-vodilja, osobito u smislu poticaja za javno djelovanje u društvu. Uz to, ponosan sam što sam njegov sugrađanin, završili smo i istu gimnaziju, a s njim dijelim i osjećaj pripadnosti dvjema domovinama, Bosni i Hrvatskoj. On je i zaštitnik naše obitelji i pomagao nam je u mnogim nedaćama i poteškoćama. Odnedavno u Virovitici u sklopu Katoličke klasične gimnazije imamo i kapelicu posvećenu upravo njemu, pa je za mene osobit osjećaj pomoliti mu se upravo tamo.

*** Kako živite svoj vjerski život?**

Uz svoj posao u smjenama rijetko stignem na sv. misu preko tjedna, nedjeljom sam, naravno, redovit, a ono što me drži u „vjerničkoj formi“ je svakodnevna zajednička večernja molitva u obitelji, koju prakticiramo od dana našeg vjenčanja. Makar sam navečer često i premoren, iskustvo susreta i razgovora s Bogom daje mi snagu da ustrajem na dosadašnjem putu. Moj je duhovnik časni starac fra Celestin iz virovitičkoga franjevačkog samostana, koji me sa svoje strane često savjetuje i korigira i njegova mi je vedrina i podrška važan dodatni motor u duhovnom životu. On mi kaže i ono što mi se drugi ne usude reći, a potrebno je... Uz to, tu je i moja supruga Matilda koja mi svojim jasnim stavovima često pomogne pronaći pravi put i način za rješavanje problema koje imam. Integralni dio mogega života u vjeri je angažman oko liturgije i crkvene glazbe, za što odvajam dosta vremena, pa kroz proučavanje liturgije, istraživanje duhovne glazbene baštine i rad sa zborom pokušavam rasti u vjeri i poticati druge da upoznaju i zavole predivno blago katoličke liturgije.

KRIŽNI PUT MLADIH POŽEŠKE BISKUPIJE U GODINI VJERE

Pod geslom »Umnoži nam vjeru« mladi će dva dana hodati za križem

U Godini vjere pod geslom „Umnoži nam vjeru“ 9. i 10. ožujka ove godine održat će se 15. križni put mladih Požeške biskupije na relaciji „Stara Gradiška – Nova Gradiška – Požega“.

Program križnog puta kojeg organizira Pastoralni centar i Povjerenstvo za pastoral mladih Požeške biskupije, započinje 9. ožujka okupljanjem u Staroj Gradišci ispred crkve sv. Mihaela arkandela u 8 sati. Mladi će potom krenuti pješice plodnom ravnicom do Nove Gradiške, odnosno do župne crkve Bezgrješnog začeca BDM gdje će sudjelovati na misnom slavlju i večernjem programu te noćiti.

Drugi dan, 10. ožujka, hodočasnici nastavljaju iz Nove Gradiške u 7.30 preko Požeške Gore do Požege. Križni put će završiti večernjom svetom misom u požeškoj Kate-

drali koju će predvoditi naš biskup dr. Antun Škvorčević.

Tijekom prvoga dana propešačit će se 22 kilometra, a drugi dan 30 kilometara. Na dvodnevnom križnom putu mogu sudjelovati mladi od 15 do 30 godina, a drugi dan u Novoj Gradiški mogu se pridružiti i krizmanici. Preuzimanje prigodnih materijala te uplatu kotizacije obaviti će voditelji skupina po dolasku u Staru odnosno Novu Gradišku. Radi što bolje organizacije Križnog puta mole svi voditelji da svoje sudionike prijave najkasnije do 4. ožujka Pastoralnom centru Požeške biskupije. Za svakog sudionika potrebno je navesti ime i prezime, župu i godište rođenja. Dodatne informacije mogu se potražiti na internet portalu Požeške biskupije.

Svi sudionici prvoga dana obvezni su ponijeti vreću za spavanje i podmetač, jer će se noćiti u školskim prostorima. Stvari treba obavezno nositi u ruksaku jer će nošenje prtljage u rukama stvarati poteškoće u hodu. Treba uzeti zaštitu od kiše (kabanicu), rezervnu odjeću, više pari čarapa, dobre cipele za hod i papuče za ulazak u školske prostorije. Zabranjena su alkoholna pića, kao i CD i mp3 playeri. Križni put se ne odgaga zbog lošeg vremena! (Z.Z.)

Večernji križni put na požeškoj Kalvariji

Ove korizme na požeškoj Kalvariji subotom navečer održavat će se već tradicionalni križni put mladih koji će predvoditi učenici požeških srednjih škola sa svojim vjeroučiteljima. Večernji križni put organizira Katehetski ured Požeške biskupije u suradnji s vjeroučiteljima požeških srednjih škola subotom u 20 sati. Kao i svake godine okupljanje subotom izostat će jedino za vrijeme biskupijskog križnog puta mladih. (H.T.)

ODRŽANA ŠKOLSKA I ŽUPANIJSKA NATJECANJA U VJERONAUKU

Najboljih deset ekipa sudjeluje na biskupijskoj vjeronaučnoj olimpijadi

Organizaciji Katehetskog ureda Požeške biskupije te županijskih ureda za društvene djelatnosti šest županija koje obuhvaća Požeška biskupija održana su 25. siječnja školska natjecanja u srednjim školama i županijska natjecanja iz vjeronauka u osnovnim školama kojima su 18. Siječnja prethodila školska natjecanja. Tema ovogodišnjeg natjecanja je „Sveti Dominik i Red propovjednika“.

Najbolji osnovnoškolci

Županijska natjecanja iz vjeronauka za učenike osnovnih škola održana su za Požeško-slavonsku županiju u OŠ Julija Kempfa u Požegi, za Virovitičko-podravsku županiju u OŠ Ivane Brlić-Mažuranić u Orahovici, za Brodsko-posavsku županiju u OŠ Đuro Pilar u Slavonskom Brodu, za Osječko-baranjsku županiju u OŠ Antuna Mihanovića u Osijeku, za Bjelovarsko-bilogorsku i Sisačko-moslavačku županiju u OŠ Sirač u Siraču.

Na temelju postignutih rezultata na županijskim natjecanjima na biskupijsko/međužupanijsko natjecanje pristupit će 10 osnovnih škola. Svaka županija će biti zastupljena s barem jednom školskom ekipom, a neke i s više ekipa prema izvrsnosti ili broju osvojenih bodova. Na biskupijskom natjecanju osnovnih škola u Požegi koje će se održati u prostoru OŠ Julija Kempfa 19. veljače sudjelovat će ove škole: OŠ Vladimir Nazor iz Virovitice, OŠ Suhopolje iz Suhopolja, OŠ Dobriša Cesarić i OŠ Antuna Kanižlića iz Požege, OŠ Zdenka Turkovića iz Kutjeva, OŠ Vladimira Nazora iz Daruvara, OŠ Josipa Kozarca iz Lipovljana, OŠ Mato Lovrak iz Nove Gradiške, OŠ Ivana Gorana Kovačića iz Starog Petrovog Sela i OŠ Hinka Juhna iz Podgorača.

Najbolji srednjoškolci

Biskupijskom natjecanju iz vjeronauka za srednje škole koje će se održati u prostoru požeške Poljoprivredno-prehrambene škole 19. veljače pristupit će ekipe iz daruvarske Gimnazije, SS Marka Marulića i Industrijsko obrtničke škole iz Slatine, Katoličke klasične gimnazije iz Virovitice, Ekonomske i turističke škole te Tehničke škole iz Daruvara, SS Stjepan Ivšić iz Orahovice, pakračke Srednje škole, Srednje škole Novska, Katoličke gimnazije iz Požege, Elektrotehničke i ekonomske škole iz Nove Gradiške, požeške Ekonomske škole, novogradiške Gimnazije, Gimnazije Petra Preradovića iz Virovitice, požeške Gimnazije, Industrijsko obrtničke škole i Strukovne škole iz Virovitice te Obrtničke škole iz Požege.

Vjeronaučna olimpijada sastojati od tri natjecateljske discipline: testa, tombole i kviza „Tko želi biti Isusov mili-junak“. Prvi dio natjecanja održat će se u školama domaćinima, a druge dvije natjecateljske discipline i za osnovne i za srednje škole provest će se u Dvorani sv. Terezije Avilske. (Lj. M.)

Petogodišnji blizanci Savi, najmlađi su ministranti u Novoj Gradiški

Bliscanci Alojzije i Šimun Savi, najmlađi su ministranti novogradiške Župe Kraljice svete Krunice. U svibnju će napuniti šest godina. U crkvu idu od rođenja. Prvi hrabri korak prema poslužitelju oltara učinio je stariji bliznac Alojzije prošlo ljeto, za vrijeme župnika Jozе Jurića, a kada je brat Šimun vidio kako svi čestitaju bratu na tome, nakon mjesec dana, za vrijeme novog župnika Ivana Štivičića, i on je postao ministrant.

S obzirom da su još jako mali, svaki ima svojega 'anđela čuvara', odnosno starijeg ministranta koji se brine za njih. Bez obzira na mali broj godina oni svoju zadaću ozbiljno shvaćaju, a nije im bilo teško niti svako jutro poraniti na zornice. S tek metar visine oni su ujedno i najniži ministranti. Njih dvojica taman imaju kao najviši ministrant Luka Volarić, učenik 3. razreda Elektrotehničke i ekonomske škole. (I.Š)

POŽEŠKI POBJEDNICI U EMISIJI PJEVAJ MOJU PJESMU

Prije svakog nastupa smo se uhvatili za ruke i pomolili

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Ne, nitko od nas nije očekivao da ćemo uopće doći do finala, a kamoli pobijediti. Svima nam je to najveći uspjeh – složno je četvero mladih Požežana, pobjednika u glazbenom showu HTV-a »Pjevaj moju pjesmu«. Sanela Kovačević, Ivan Šajnović, Bruna Oberan i Ivana Galović za nagradu su dobili 50.000 kuna koje će donirati dječjem odjelu požeške bolnice. Upravo humanitarni karakter emisije bio je glavni razlog zašto se na audiciju javio jedini mladić u ekipi, 19-godišnji student primjenjene kemije Ivan Šajnović.

– Nisu me nikad interesirala natjecanja poput supertalenta i slično – kaže Ivan koji je završio osnovnu glazbenu školu gdje je naučio svirati hornu.

Najmlađa članica ekipe, maturantica Obrtničke škole, 18-godišnja Ivana Galović, na audiciju je otišla na nagovor drugih. Međutim, kada je došla i vidjela neke koji pjevaju s različitim grupama, željela se vratiti nazad.

– Drugi su me ipak uspjeli nagovoriti da ostanem. I sada mi je drago jer mi je ova emisija dala nešto što

nisam imala, a to je samopouzdanje – kazala je Ivana koja sa svoje tri sestre pleše i pjeva u seoskom KUD-u u kojem je počimalja, ali i u crkvenom zboru.

Najstarija, 33-godišnja Sanela Kovačević, teta je u požeškom vrtiću i majka osmogodišnje djevojčice koja trenutno pjeva u požeškoj grupi Down town u kojoj svira i vjeroučitelj Igor Begić. Upravo je ona inicirala da se prije svakog nastupa svi četvero uhvate za ruke i pomole za svu onu bolesnu djecu za koju su pokušali osvojiti nagradu.

Voditeljica ekipe, 19-godišnja studentica ekonomije, Bruna Oberan ističe da su bili jedina ekipa koja je na svakom snimanju imala pun autobus navijača. Bruna je inače članica zbora mladih požeške katedralne župe Risus, koji je prošle godine nastupio i na festivalu duhovne glazbe Uskrsfest, a i ove se godine pripremaju za isti nastup. Vjeruju da im je molitva, osim njihovog talenta koji ime je Bog dao, pomogla da postanu pobjednici i tako pomognu bolesnoj djeci.

Svečano primanje novih križara u Požegi

Žele biti svjedoci Isusa Krista

Povodom blagdana bl. Alojzija Stepinca istoimeno križarsko društvo u Župi sv. Leopolda Mandića u Požegi svečano je 10. veljače primilo nove članove. Na početku euharistijskog slavlja, nakon ulazne procesije u kojoj su sudjelovali križari sa zastavama, okupljenim vjernicima, napose mladim križarima i njihovim roditeljima obratio se župnik Jozo Jurić koji je pozdravio prisutne i zamolio da svojom molitvom i primjerom prate mlade koji su se odlučili položiti svečanu prisegu kako bi poput bl. Alojzija mogli biti svjedoci Isusa Krista.

Predsjednica Križarskog društva bl. Alojzije Stepinac iz Požege Ivana Bošković predstavila je pojedinačno kandidate nakon čega je uslijedio Obred svečanog primanja u Križarsku organizaciju. Mladi križari obvezali su se živjeti križarsko geslo „Žrtva, euharistija, apostolat“, te su obećali

učiniti sve što je u njihovoj moći da Božja pravda i ljubav zavlada ljudskom civilizacijom. Po završetku primanja ispevana je himna Križarske organizacije „Zastave gore“, a novim članovima društva duhovnik je uručio prigodne značke i križeve, znak Kristove ljubavi, snage, pobjede i života. Novoprimiteljima čestitala je Ivana Bošković, župnik Jozo Jurić koji je ujedno i duhovnik društva i okupljena zajednica vjernika, a sve je osobito obradovalo prisustvo i riječi ohrabrenja msgr. Vjekoslava Marića dugogodišnjeg župnika Župe sv. Leopolda Mandića za čijeg služenja je 1996. osnovano Križarsko društvo Alojzije Stepinac u Požegi. Po završetku euharistijskog slavlja druženje okupljenih križara i župljana nastavljeno je u pastoralnim prostorijama župe. (Z. Z. • Snimio: Duško Mirković)

ANITA I ROBERT BEC IZ TORNJA BORE SE DA TEŠKO BOLESNOJ KĆERI OLAKŠAJU ŽIVOT

»Sanelu ne želimo dati u dom, Bog će nam dati snage da izdržimo.«

Piše i snimila: Vesna Milković

Obitelj Bec iz Tornja kraj Pakraca nije ni gladna ni žedna pa ipak, Anita i Robert su javno zamolili pomoć dobrih ljudi. Novac im treba za njihovu teško bolesnu 14-godišnju kći Sanelu.

Sanela ima atrofiju mozga i skoliozu kralježnice, trpi bolove osobito kada ju mičemo i mi joj samo želimo olakšati život, a za to treba mnogo novaca kojeg mi, nažalost, nemamo – rekao je Robert.

U trudnoći Anita nije imala problema no, pri porodu Sanela je ostala bez kisika što je za nju bilo kobno. – Liječnici mi tada nisu ništa rekli, no primijetila sam kako ju neprestano obilaze što mi

Građani pokazali da suosjećaju s Becovima

Skromnim priložima obitelji Bec do sada su pomogli i neki građani. Uplaćivali su onoliko koliko su mogli, 20 ili 50 kuna, ali su pokazali da suosjećaju s nama. Hvala svima koji nam pokušavaju pomoći, osobito onima koji ni sami nemaju dosta, kazao je Robert. Inače, svi koji žele pomoći Saneli i njenoj obitelji novac mogu uplatiti na žiro račun otvoren u Erste banci broj 3200285374, uz napomenu Anita Bec (za Sanelu) ili na devizni račun u istoj banci 7702602599, IBAN CODE HR 3024020063200285374.

je bilo malo čudno. Još čudnije mi je bilo kada sam kod kuće shvatila da se ne voli ni maziti, ni držati na rukama, a i glava joj je 'padala'. Imala je samo pet mjeseci kada su nam u Klaićevoj bolnici u Zagrebu rekli da ima atrofiju mozga – ispričala je Anita.

Skupa pomagala

Usprkos bolesti djevojčica je rasla normalno što je za nju bio dodatni problem jer joj je rast deformirao kralježnicu. Sanela se ne može kretati niti pričati, otežano diše, a i imunitet joj je slab i često poboljšava. Svakodnevno ima epileptičke napade, uglavnom manje, ali povremeno i vrlo teške.

– Iz njenog glasa i izraza lica svih ovih godina naučili smo protumačiti, je li gladna, boli li ju i što bi htjela. Za njenu bolest postoji operacija, ali je vrlo rizična, smrtnost je čak 98 posto i mi o tome niti ne razmišljamo. Na operaciju će samo ako liječnici kažu da joj je život ugrožen. Medicina stalno napreduje pa se nadamo kako će se s godinama pronaći način i da se Saneli bar malo pomogne – dodao je Robert. Do tada, kaže, on i supruga danonočno bdiju uz djevojčicu, a nastoje nabaviti i razna pomagala koja bi joj olakšala spavanje, kretanje i kupanje. To, međutim, nije lako zbog iznimno visokih cijena. Tako primjerice kolica s raznim dodacima koja 'drže' tijelo i olakšavaju Saneli sjedenje, koštaju 40.000 kuna, a HZZO nabavku sufinancira s 8000 kuna. Za bolnički krevet s posebnim madracem treba izdvojiti 10.000 kuna, a otprilike isto toliko košta i pomagalo za kupanje. Prije njegove nabavke nužno bi bilo i preurediti kupaoinicu. Hrana za Sanelu dodatni je trošak za obitelj obzirom da ne može žvakati i gutati ono što jedu roditelji.

– Uglavnom joj dajem kašice, jogurte, sokice i razne vitamine što sve košta. No za njene potrebe novca mora biti, a nama što ostane – kazala je Anita.

Molitva sv. Antunu

Novca je u obitelji Bec bilo više dok je Sanela bila manja i dok je Robert radio kao vozač kamiona. Nažalost, čovjek koji je u Domovinski rat otišao kao dječak od trinaest godina, s vremenom je počeo poboljšavati, dijagnosticiran mu je PTSP pa je morao u mirovinu. Obitelj Bec sada živi

od Robertovih 1900 kuna mirovine, 2500 kuna koje Anita dobiva kao majka-njegovateljica te 1000 kuna Saneline invalidnine. Kada je u javnosti objavljena priča o Saneli, na račun Becovih nešto novca su uplatili Ministarstvo branitelja i Zaklada hrvatskih branitelja, potom katolička zajednica "Dobri pastir" te jedna udruga iz Italije za što su kupljena nova kolica.

Život uz teško bolesnu djevojčicu Aniti i Robertu nije lak, ali su s vremenom prihvatili da ne mogu živjeti kao većina mladih ljudi i obitelji. U tome im je, kažu, pomogla vjera u Boga.

– Mene muči i visok tlak, pomalo gubim i vid i ne znam koliko ću ubuduće moći pomoći supruzi kojoj je i sada teško. Vjernik sam i katolik, odem u crkvu ovdje u Tornju, no još češće molim kod kuće. Sveti Antun Padovanski je zaštitnik djece pa je on nekako i naš obiteljski svetac kojemu se obraćamo da pomogne Saneli – kazao je Robert. Anita priznaje kako joj je u početku bilo teško i kako je dugo vjerovala da će Sanela hodati i ići u školu.

– Sada znam da neće biti tako i da je pred nama još puno teških dana. Ipak, ne želim dati Sanelu u neki dom i dok god mogu micati rukama i nogama, brinut ću se za nju. Bog nam je do sada davao snagu da izdržimo, a vjerujem da će i ubuduće biti uz nas – rekla je Anita.

– Žalostan sam zbog bolesti male Sanele i teškoća koje podnose ona i njena obitelj. Posjetio sam i vidio da sve prihvaćaju kao svoju žrtvu. Podržao sam ih i ohrabrio u duhu Evanđelja, a nastojat ću da im župa i financijski pomogne – kazao je Mario Rašić, župnik župe u Donjoj Obriježi kojoj pripada Toranj.

OBITELJ IVANA I MIRE PRPIĆ IZ ŽUPE SV. AUGUSTINA U VELIKOJ

Kod oltara služi otac i sve troje djece

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Za oltarom župne crkve sv. Augustina u Velikoj može se vidjeti nsvakidašnji primjer. Kao poslužitelj kod oltara često se zatekne 52-godišnji Ivan Prpić sa svoje troje djece, 19-godišnjim Josipom, studentom prve godine Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, 17-godišnjim Stjepanom, maturantom Katoličke gimnazije i 15-godišnjom Marijom, učenicom prvog razreda iste škole.

– Želio sam nastaviti i dalje ministrirati jer bez toga služenja osjećao sam jednu prazninu – kazao je Josip koji u crkvi rado i čita. Njegov primjer ministriranja u srednjoj školi nastavio je i brat Stjepan. Kaže da mu to nije ni malo teško, pa čak ni kada ide na zornice jer, dodaje, treba se nekada i žrtvovati. Kako nosi ime sv. Stjepana, upravo taj svetac mu je posebno drag te mu se utječe više nego drugima.

Sestra Marija koja kao i njezina braća polazi Katoličku gimnaziju ističe da joj je posebno drago što pripada župi u kojoj mogu i djevojčice ministrirati. –Meni je to jako lijepo. A jako mi se sviđa i škola koju polazim. Profesori su pristupačni, sviđa mi se program i to je ono što sam očekivala – kazala je Marija.

Aktivni u župi

U ovoj obitelji vjera se istinski živi kod svakoga njezinog člana.

– Moja obitelj su starosjedioci u ovoj župi. Od malena sam odgajan u vjeri i tu sam vjeru nastojao živjeti i svjedočiti u svojoj župi i obitelji te prenijeti svojoj djeci. Kako živimo u Radovancima, selu koje je udaljeno četiri kilometra od župne crkve, ja nisam mogao kao dijete biti ministrant kao što to mogu moja djeca jer nisam imao kako dolaziti u crkvu. Odrastajući shvatio sam da je vjera nešto jako važno u životu jer pomaže čovjeku da bolje živi i da bude ispunjen, ali i da lakše prihvaća svoj život – objasnio je Ivan koji je i član Pastoralnog vijeća, voditelj njezinog Odbora za liturgijski i molitveni život, volonter Caritasu, sakristan, član molitvene zajednice sv. Jurja u Radovancima i Gospe od utjehe u Velikoj, žive krunice te navjestitelj Božje riječi.

Svi ministriraju

Već desetak godina Ivan je u mirovini. Nakon 20-ak godina rada u kutjevačkom kombinatu zbog bolesti je umirovljen te se je od tada još više posvetio aktivnosti-

ma u svojoj župi. – Svjedočiti vjeru nikada nije bilo lako. Dok sam radio, nisam toliko mogao ići na svetu misu jer se često radilo prekovremeno, posebno u sezonama, pa i nedjeljom. Morao sam šefove pitati da me puste na svetu misu i uvijek se nekako našlo rješenje te sam i nedjeljom mogao otići u crkvu. Bila je prava rijetkost da nedjeljom nisam mogao, ali sam uvijek to nadoknadio dan prije ili poslije – objasnio je Ivan koji je već desetak godina u svojoj župi izvanredni djelatnik pričesti.

Sve troje djece počelo je vrlo rano ministrirati, Marija još nije išla ni u školu, Stjepan u prvom, a Josip u drugom razredu osnovne škole. Dolazeći svakodnevno na svete mise sa svojim ocem svoju su vjeru počeli živjeti i služeći kod oltara. –Meni je jako drago što je najstariji sin izabrao svećenički poziv. Zbog toga sam veoma zahvalan Bogu i smatram da je to jedna posebna milost. Nadamo se da će se to djelo uz molitvu i Božju pomoć dovršiti do kraja. Nisam posebno molio da moj sin postane svećenik, ali sam se uvijek molio za duhovna zvanja, ta mi je molitva uvijek nekako bila prioritet – ističe Ivan.

Svećenički poziv

Sin Josip kaže da je o svećeničkom pozivu počeo razmišljati tijekom srednje škole. – Shvatio sam da želim nasljedovati Isusa i njemu služiti te da ću to kroz svećenički način učiniti na jednoj višoj razini – objasnio je Josip koji nakon završetka osnovne škole, suprotno dotadašnjoj praksi, nije prestao ministrirati te je postao prvi ministrant srednjoškolar. Nakon toga i neki drugi su ga počeli slijediti.

Ulaganje u odgoj

Njihova majka, 51-godišnja Mira, inače medicinska sestra zaposlena u požeškoj bolnici, zbog svojih obveza ne može kao suprug biti aktivna u župi, ali zato uvijek radosno svjedoči i živi svoju vjeru, kako u obitelji tako i na poslu. – Odgajati djecu danas nije lako, ali trudimo se i ulažemo sebe u taj odgoj te vjerujemo da Bog to prepoznaje i da će nam dati onako kako On misli da je najbolje – kazala je Mira koja se s cijelom obitelji moli Majci Božjoj, a kada je god moguće hodočaste Gospi od brze pomoći. Ona se osobno često moli svetom Marti, zaštitnici domaćica.

Obitelj Prpić, za koju njihov župnik Mario Sanić ističe kao izuzetnu vjerničku obitelj kakvu do sada nije upoznao, svakodnevno prakticira zajedničku molitvu. Osim što se mole zagovoru Majke Božje, isto tako mole krunicu, Pozdravljenje, a prije odlaska u školu, djeca se pomole Duhu Svetomu. – Svi koji me zamole da se za njih ili neke njihove potrebe pomolim, radošću to učinim. Naime, često sam s ljudima u doticaju jer upisujem svete mise i lukno pa mi se obrate i sa svojim problemima. Nastojim, svakog saslušati i razumjeti – kaže Ivan.

OBITELJSKO POLJOPRIVREDNO GOSPODARSTVO ANTUNA VRAKIĆA IZ SIČA

Tko s Bogom računa, sve stiže i sve mu se okreće na dobro

Piše i snimila: Višnja Mikić

Sičanka sam, govor me izdaje, po govoru svako me poznaje – stihovi su koji su mi pali na pamet na ulasku u Siče, pitomo slavonsko selo novokapelačke župe, čiji je govor, rješenjem Ministarstva kulture RH prije nekoliko godina, postao zaštićeno kulturno nematerijalno dobro. Sičanski govor čuli smo i u obitelji našeg domaćina, Antuna Vrakića, zaljubljenog u svoje selo, tradiciju i poljoprivredu kojom su se oduvijek bavili njegovi preci. U obitelji su od davnine imali konje. Jedan od Antunovih predaka, Franjo Bertović, jahao je na prpošnom ždrijepcu ispred Stjepana Radića, kad je bio u ovom kraju. Tada je to bila nesvakidašnja čast. Vrakićevi su uvijek timarili dvoje konje: radne i paradne. Njihovi paradni konji znali su igrati na zadnjim nogama kad bi svirci svirali, pa se u davno vrijeme za Vrakićeve konje čulo sve do Osijeka grada.

Petero djece

Danas su druga vremena, ali Antun se i dalje „drži“ poljoprivrede. Trideset godina je u braku sa suprugom Željkom koja je iz Re-

šetara, kako ovdje kažu, s druma, ali udala se u Siče, prihvatila tradiciju obitelji i sela. Ponosna je supruga, majka petoro djece i domaćica. Najstarija kći Magdalena, udala se u Đakovo, a četiri momka, ostala su u Sičama, neki su još đaci. Mato sa suprugom Ružicom za sada ima dvoje djece, Veroniku i Filipa, Josip živi na drevnom „gruntu“ Vrakićevih s bakom Marom kojoj je skoro 85, a on joj pomaže i dijeli s njom vrijeme. Franjo je učenik srednje poljoprivredne škole u Slavskom Brodu, a Fabijan je učenik 6. razreda novokapelačke osnovne škole. Svi se slažu i zajedno rade.

– Mato i Josip imaju svaki svoje Obiteljsko poljoprivredno gospodarstvo, ali pomažu i meni. Malo je lakše zimi, evo i ovih dana, kad nam je snijeg zabijelio selo, inače nas je teško naći u kući jer uvijek ima posla – kaže Antun.

Čuvari tradicije

On je vlasnik obrta „Agro-plam, poljoprivredna proizvodnja i prerada“ Siče. Na oko 400 hektara poljoprivrednog zemljišta bavi se ratarstvom, s ciljem prerade. Skladišni kapacitet silosa je 3000 tona, sušare 400 tona dnevno, tu je i velika proizvodna hala, poljoprivredni strojevi...

Posla je puno, ali Antun s obitelji kao vrijednom, malom zadrugom, sve stigne. Uostalom, „sloga kuću gradi“, zar ne? Uz sve obveze na zemlji, predsjednik je Hrvatske poljoprivredne komore Brodsko-posavske županije. Zamjenik je predsjednika KUD-a „Radnje“ Siče, u kojem plešu i pjevaju četiri člana obitelji Vrakić. Član je Lovачke udruge „Fazan“ Siče– Seoce– Magić Mala, član ribičke udruge „Vlakanac“ Siče–Magić Mala itd. Obveza – brdo. Među-

tim, Vrakićevi ni u jednom trenutku nisu zaboravili na Boga i obitelj.

– Obitelj je temelj svega, ako je zdrava, zdravo će biti i društvo – kaže Željka, žena koja je, iako je završila školu, pristala biti majka brojne obitelji, živjeti na selu, dijeliti sa svojom djecom sve brige i radosti, ispraćati ih i dočekivati svakodnevno. – Sada sam ponosna baka i uživam u toj ulozi. Čuvam Veroniku i Filipa, učim ih moliti i radujem se svakom danu s njima. Ako poslije svega ostanu vremena, rado heklam – ističe Ružica.

Slave se imendani, a ne rođendani

– Nas je puna kuća, kad se svi okupimo i radostan sam što mi još uvijek u obitelji slavimo imendane, a ne rođendane, i što sva naša djeca imaju narodna, katolička imena, ne moderna. Preko tjedna smo „raštrkani“, ali nedjeljom smo svi zajedno, uz obiteljski ručak i svake nedjelje zajedno molimo. Naravno i na Badnjak, Božić i Uskrs, a čuvamo i naše lijepe stare običaje, što kod kuće, što u KUD-u. U selu negujemo crkveno pučko pjevanje, a kao zamjenik predsjednika KUD-a, nastojim da naše društvo bude maksimalno uključeno u župne i biskupijske crkvene svečanosti. Tako je „Radnje“ bilo i na otvorenju „Godine vjere“ u Požegi u listopadu prošle godine – podsjeća Antun.

Antun zimi održava grijanje u župnoj crkvi Blažene Djevice Marije u Novoj Kapeli. Ističe dobru suradnju sa župnikom Goranom Mitrovićem i kapelanom Augustinom Tašićem. Kaže kako su radosni što su u župi i Marijine sestre, redovnice, koje na svoj način obogaćuju duhovni život župe. Vrakićevi rado i hodočaste, kad to obveze dozvole. Bili su na šest susreta s papom – bl. Ivanom Pavlom II. i Benediktom XVI. u Hrvatskoj i u Rimu. Sudionici su gotovo svih biskupijskih hodočašća u Voćin i Pleternicu, a rado posjećuju i nacionalno marijansko svetište u Mariji Bistrici.

Pitali smo kako sve stiže i dobili očekivani odgovor: „Tko s Bogom računa, sve stiže i sve mu se okreće na dobro!“.

ŽUPA SV. ILIJE PROROKA U GRADINI POSTOJI 250 GODINA

Većina mladih i nakon krizme ostaje vezana uz župsku zajednicu

Piše: Vesna Milković

Župa sv. Ilije Proroka Gradina prošle je godine proslavila 250 godina postojanja. Plodne ravnice, mali brežuljci, Drava i vjermički puk koji se uglavnom bavi ratarstvom i stočarstvom, ono je najosnovnije što ju karakterizira. Valja dodati i da na slabo naseljenom prostoru, svega 36 stanovnika po četvornom kilometru, između Virovitice i Suhopolja prema mađarskoj granici, živi 3590 stanovnika od čega 3090 katolika.

– Broj stanovnika neprestano se smanjuje. Tako je prošle godine kršteno dvadeset i sedmero djece dok je umrlo pedeset ljudi, a godinu dana ranije krštenih je također bilo dvadeset i sedam, a umrlih za devet više. Dvije trećine župe su staračka domaćinstva – kazao je župnik Ivan Pofuk.

Gradina se u pisanim dokumentima prvi puta spominje 1702. godine, a sjedištem župe je postala nakon odlaska Turaka, 1762. godine. Zašto je župa dobila naziv baš po sv. Iliji Proroku ne zna se. Gradnja sadašnje crkve počela je 1775. godine, a završena je 1820. za vrijeme župnika Franje Schmidta.

Dobar pristup sakramentima

Iako je u župi Gradina većina domaćinstava staračka, u njoj su vrlo aktivni pastoralno i ekonomsko vijeće, pjevački zbor, čitači i ministranti. Caritas u klasičnom smislu nema,

no potrebitima se uvijek spremno pomaže.

– Ono što posebno treba istaći jest da je pristup sakramentima jako dobar, iako kao svećenik uvijek želim više. Prošle godine smo imali 28 prvopričesnika, ove ih je 29. Krizma je kod nas svake druge godine. U 2011. smo imali 99 krizmanika, za ovu ih se godinu priprema 86. Osobno me raduje što se prvopričesnici rado pridružuju ministrantima ili čitačima te redovito dolaze na svete mise, a i većina mladih nakon krizme ostane vezana uz župsku zajednicu. To naravno vrijedi za one čiji su roditelji prisutni u župskoj zajednici – kazao je župnik Pofuk.

Jedna od onih mladih koji su posebno aktivni u župi je i Veronika Mesec, učenica Katoličke gimnazije u Virovitici koja je i orguljašica i dobra pomoćnica župniku u radu s prvopričesnicima. – Želim nastaviti studirati i jednog dana biti vjeroučiteljica. Orgulje sam privatno učila svirati i sada rado sviram u crkvi. Osobito uživam raditi s mladima pa zajedno kroz pjesmu lakše upoznajemo Boga i biblijske tekstove – rekla je Veronika.

– Naš zbor ima osamnaest članova i mi ga na neki način doživljavamo kao obiteljski jer je dosta primjera da zajedno pjevaju supružnici ili mama i kći i slično. Dosta je primjera da članovi iste obitelji i pjevaju i čitaju ili pjevaju i ministriraju. Župnik ima povjerenja u nas pa nam daje odriježene ruke da se sami dogovorimo što će tko kada raditi. Žao mi je što nemamo dječjeg zbora, no za to bi nam u župi trebala osoba koja bi samo s pjevačima radila – dodala je Lara Tuk, župska čitačica i pjevačica.

Župa dala petoricu svećenika

U ratnim godinama u župu Gradina doselilo je dosta izbjeglica i prognanika iz Vojvodine te nešto manje iz Bosne. – Starije, naravno, više muči nostalgija, a mladi su se

brže pomiješali s vršnjacima. Svi smo ovamo donijeli svoju vjermičku dušu kakva je bila i u starom kraju pa rado pomažemo župniku u svim akcijama – rekao je Milan Cindrić, jedan od doseljenika inače i voditelj Odbora za karitativnu djelatnost.

Ono čime se župljani Gradine posebno ponose jest činjenica da je njihova župa dala pet svećenika: Josipa Čorića, Josipa Krpeljevića, Iliju Zečevića, Vladu Škrinjarića i Ivicu Šoha. – To je plod žive vjere u ovom kraju, duhovnosti i molitve. Nažalost, danas je manje molitve premda ima obitelji koje još zajedno mole i dolaze u crkvu. Televizor i računalo udaljavaju ljude od zajedništva pa i od molitve – kazao je župnik Pofuk.

Stare kapelice vape za obnovom

U sastavu župe Gradina je osam filijala: Brezovica s kapelicom sv. Vida, Budakovac u kome je kapelica sv. Rozalije, Detkovac s kapelicom Male Gospe, Lug Gradinski s kapelicom Rođenje sv. Ivana Krstitelja, Lipovac čija kapelica nosi ime sv. Petra i Pavla, Novi Gradac u kojemu je kapelica Presveto Trojstvo, Rušani s kapelicom Pohod Blažene Djevice Marije te Žlebina u kojoj je kapelica Majke Božje Bistričke. U Žlebini i Lipovcu, usprkos postojanju kapelica, svete mise se služe u seoskom domu. – U vrijeme rata ovdje crkveni objekti nisu bili oštećeni, pa ipak polovica kapela je u lošem stanju i treba ih obnavljati. Trenutno u Žlebini gradimo novu kapelu i nedavno smo organizirali malonogometnu utakmicu između reprezentacije svećenika Hrvatske i veterana Gradine, a prihod je namijenjen za njenu izgradnju – kazao je župnik Pofuk. Što se tiče župne crkve, dodao je, u novije vrijeme je obnovljena njena unutrašnjost kao i toranj. U unutrašnjosti crkve vrijedni su oltari, jedno veliko raspelo i slika "Pokrštenje Hrvata" V. Gujevića iz 1931. godine.

BAROKNA ŽUPNA CRKVA NAŠAŠĆA SV. KRIŽA U ORAHOVICI

Obnovom vratiti crkvi njezine izvorne karakteristike

Piše: Sanja Najvirt

Među vrijednim primjercima baroknog sakralnog graditeljstva na prostorima Požeške biskupije svojom se povješću i značenjem ističe i župna crkva Našašća Sv. Križa u Oraševici. Podignuta u samome središtu grada 1756. godine, postala je jednim od simbola njegova kulturno povijesnog identiteta, ali i duhovnog kontinuiteta.

Proširena je krajem 18. stoljeća kada je dograđena i sakristija u čiji je ulaz ugrađen dovratnik nekadašnje srednjovjekovne crkve sv. Katarine, a zvonik crkve dobio konačni izgled. Zato ne čudi nastojanje tamošnje župe Našašća Sv. Križa da crkvu temeljito obnovi te joj vrati njezine izvorne karakteristike uništene zubom vremena, ali i često neodgovarajućim uređenjem tijekom prošlosti.

Rekonstrukcija svoda

Nakon što je ishođena sva potrebna dokumentacija, s radovima se započelo ljetos, a riječ je o sanaciji vlage te statičkoj sanaciji cijele građevine.

– Obnova će biti temeljita i složena, a dio posla već je napravljen na vanjskoj i unutarnjoj drenaži te pripremi za postavljanje novoga poda u crkvi. Sadašnji strop nije izvorno rješenje, već naknadna i to loša intervencija. Unutrašnjost je originalno bila nadsvodena pa će se tijekom uređenja svod

rekonstruirati u nekom od suvremenih materijala, no poštujući njegove izvorne dimenzije i geometriju. Na odgovarajući način moraju biti riješeni i prozori crkve, a cijeli posao unutarnjeg uređenja je i opsežan i financijski zahtjevan – ističe dr. sc. Žarko Španiček, pročelnik mjerodavnog Konzervatorskog odjela Ministarstva kulture u Požegi koje je dalo smjernice obnove.

Restauratorski zahvati

Radovi se odvijaju vrlo intenzivno, napravljeni su i prvi restauratorski zahvati i to u smislu demontaže i pravilne pohrane glavnog, bočnih oltara, propovjedaonice kao i drugog vrijednog, recentnijeg inventara crkve teško oštećenog vlagom. Kako je riječ o majstorskim radovima kasnobaroknog i klasicističkog stila, te imaju svoju povijesno kulturnu vrijednost, bit će u sklopu cjelovite obnove zaštićeni i restaurirani. Glavni oltar Našašća Svetog Križa s oltarnom palom smješten u apsidu, klasicistički je tip tektonskog oltara čija je vertikalna arhitektura u fronti obilježena i ukrašena s četiri para kaneliranih polustupova s pozlaćenim kapitelima na krajevima. Cijeli je oltar mramoriziran, a datira u 19. stoljeće. Oltarna pala prikazuje sv. Jelenu s krunom na glavi koja desnom rukom pridržava veliko drveno raspelo. Nešto stariji, iz druge polovine 18. stoljeća, bočni je oltar sv. Katarine smješten na sjeveroistočnom zidu crkvenog broda i lijep je primjerak kasnog baroka s elementima rokoka.

Zanimljiva oltarna pala

Upravo zbog bogate dekoracije rokoko ornamentikom posebno je zanimljiva oltarna pala koja prikazuje mučenicu sv. Katarinu naslonjenu na kotač kao simbol mučenja. Glava joj je okrunjena, a do nogu pozlaćeni mač i knjiga. Drugi bočni oltar sa suprotne strane crkvenog broda, posvećen je Majci Božjoj i pandan je oltaru sv. Katarine s potpuno identičnom stilskom i arhitektonskom koncepcijom. Oltarna pala ističe se poetičnim prikazom Bogorodice s malim Isusom kako sjedi na oblacima dok se u drugom planu slike naziru konture grada. I ovaj je oltar vrijedan kasnobarokni rad te će biti temeljito restauriran.

Dojmljiv pozlatarski rad iz tog vremena su i dvije monstrance, te nešto stariji, barokni kalež i relikvijar Svetog Križa.

Nadgrobnice i spomen ploče

Unutar crkve nalaze se i vrijedne nadgrobnice i spomen ploče važnijih stanovnika oraševačke prošlosti. – Prilikom nedavnih iskopa u crkvi pronađeno je čak dvanaest grobova od kojih posljednji datira iz 1914. godine, a u njih su pokopani uglavnom oraševački plemići – grofovi Mihajlovići te još neki istaknuto Oraševčani. Sve ploče izrađene su od crnog mramora te kamena svjetlije boje s tekstovima posvete na latinskom i njemačkom jeziku u pozlati, s uklesanim dekoracijama i sve imaju neprijeporan povijesno kulturni značaj. Cjelokupni inventar župne crkve Našašća Sv. Križa zaštićen je pa se nadamo da će njihovu restauraciju kao i obnovu cijele crkve financijski pomoći i Ministarstvo kulture – pojašnjava vlč. Željko Strnak, tamošnji župnik kojemu je povjeren opsežan posao obnove i to za sada sredstvima župe. Uz nužnu statičku sanaciju te unutarnje uređenje, planira se i vanjska obnova crkve s impresivnim pročeljem, a radovi će sukladno financijskim mogućnostima potrajati i nekoliko godina.

MARIO RAGUŽ, PROFESOR I LICENCIRANI NOGOMETNI TRENER

Kroz sport se razvijaju i duhovne vrijednosti

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Po završetku studija nije odmah mogao naći posao te je radio na zamjenama u školama, ali trenerskog rada u nogometnim klubovima, prvo u NK Slavoniji pa u NK Požegi, prihvatio se odmah. Radi s mlađim uzrastima.

Sport od vrtića

Bavljenje sportskim aktivnostima, posebno u vrijeme odrastanja, od izuzetne je važnosti.

– Nije dobro da se djeca odmah bave uskim specijalističkim sportovima, nego onima koji će razvijati cijelo tijelo kao što je gimnastika i plivanje, a ja bih dodao i ples. Kroz ove sportove potiče se razvoj različitih motoričkih sposobnosti kao što je koordinacija, snaga, ravnoteža, fleksibilnosti, brzina, agilnost. Važno je da se od najranije dobi razvija cijeli lokomotorni sustav. Znanstvena istraživanja pokazuju da bi se tek od 14 – 15 godina, ovisno o sportu, djeca trebala opredjeljivati za specijalističke sportove. Najbolje je da djeca prvo polaze univerzalne sportske škole. Oni mogu raditi sve vježbe, ali tako da budu prilagođene njihovoj dobi. Krivo je djetetu dati pravu košarkašku loptu i da igra na velike koševе ili da igra odbojku s velikom mrežom – objasnio je prof. Raguž.

Dodao je da bi bilo idealno kada bi se satovi tjelesne i zdravstvene kulture koju bi provodile stručne osobe, uveli ne samo od prvog razreda osnovne škole, nego još u vrtićkoj dobi. –Trebalo bi uvesti jedan dugoročni program praćenja od vrtićke dobi od završetka srednje škole tijekom kojeg bi se pratilo razvijanje pojedinih motoričkih sposobnosti te kompletan fizički razvoj – poručuje prof. Raguž.

Nema psovanja i vrijeđanja

Sport ne pomaže samo razvoju fizičkih vještina i očuvanju dobrog zdravlja, nego i različitih duhovnih i moralnih vrijednosti. –Svima onima koji se bave sportskim aktivnostima važno je da od malena usade i zdrave prehrabene i higijenske navike te dobar odgoj. Osobno na mojim treninzima nema psovanja, vrijeđanja, ponižavanja onoga koji

je izgubio. Ako ih se odmalena usmjeri na takav način rada i razmišljanja, onda drenažni proces postaje nešto više od treninga, onda postaje i duhovni, organizaciji, pedagoški i odgojni proces. Kroz sport dijete se treba odgajati za cjelokupnu osobu, a ne samo za tjelesni stroj. Sportaš mora znati kako se odnositi prema protivniku te znati prihvatiti i pobjedu i poraz. Bavljenje sportom uključuje razvijanje pozitivnih osobina kao što su marljivost, odricanje, žrtva, kolegijalnost, zajedništvo. Važno je da sve to skupa i roditelji znaju – objasnio je prof. Mario.

Sportske humanitarne akcije

Vjernici sportaši, dodaje, mnogo se lakše nose i s pobjedom i porazom, nepravdama i sa svime ostalim na sportskim terenima. – Meni osobno, nakon svake utakmice, bilo da smo pobijedili ili izgubili jedno duhovno opuštanje jako puno znači. To mi daje jednu novu snagu jer znaš da je netko uvijek uz tebe. Pogrešno je kada se neki mole samo da pobjede. Nismo mi ti koji možemo zapovijedati Bogu, nego treba moliti da nam da snage da prihvaćamo njegovu volju – objašnjava prof. Raguž koji je i sam vjernik od malena.

Veliku zaslugu za to imaju, kaže, djed i baka, očevi tata i majka iz Češljakovaca, koji su ga naučili prve molitve i vodili u crkvu. – Oni su me naučili da se molim prije i poslije jela, nakon buđenja i prije spavanja. Sada kada imam svoju obitelj i djecu od malena ih tome učim. Svake nedjelje i blagdana redovno idemo na misna slavlja u svoju župnu crkvu Duha Svetoga, a kada možemo, idemo s roditeljima Gospi od brze pomoći u Slavonki Brod gdje oni redovno jednom mjesečno odlaze – ističe Mario čija se obitelj redovno uključuje u caritasove akcije, a i sam rado pokreće humanitarne akcije kojima je cilj pomoći bolesnoj djeci.

Katolički klubovi

Tako je prošle godine njegova, Katolička gimnazija organizirala humanitarni malono-

Profesor tjelesne i zdravstvene kulture te licencirani nogometni trener Mario Raguž u sportskim je vodama od svoje jedanaeste godine. Ovaj 35-godišnji Požežanin, zaposlenik Katoličke gimnazije u Požegi i trener u Nogometnom klubu Požega okušao se kratko i u borilačkim vještinama te rukometu, ali na kraju je prevladala ljubav prema najpopularnijoj sportskoj igri. Igrao je za NK Požega, najdulje za NK Slavoniju, a za vrijeme studija na Kineziološkom fakultetu i za nogometni klub Jarun.

gometni turnir u Brestovcu za pomoć Alenu Hlebecu i njegovoj obitelji, a tijekom ovogodišnje korizme pripremaju se za organiziranje jednodnevnog humanitarnog nogometnog turnira za dječake uzrasta devet i deset godina koji će se održati u sportskoj dvorani Jakšić, 2. ožujka, a na kojem će sudjelovati ekipe iz Slavenskog Broda, Požege, Pakraca, a vjerojatno i iz Virovitice. Sav prikupljeni novac od ulaznica, kotizacije i sponzora bit će namijenjen za djevojčicu Anu Kakuk koja boluje od cistične fibroze.

– Volio bih da kod nas postoje i katolički sportski klubovi kao što postoje katoličke škole jer bi na taj način mogli još više njegovati katoličku duhovnost u sportu – ističe Mario koji dodaje jako lijepu i dobru suradnju s brojnim svećenicima na koje je upućen u svom poslu.

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Zlatko Papac

PRVA KORIZMENA NEDJELJA

Odlomak Knjige Ponovljenog zakona vodi nas u svečanost starozavjetne liturgije, svjedočeci nam o religioznosti starozavjetnog vjernika. Imamo pravo svjedočanstvo o njihovoj religioznosti ili povezanosti života pojedinaca i obitelji s Gospodinom. Mi ovo čitamo kao običnu povijest, iako je ovo paradigma ili uzorak, kakvi bismo i mi morali biti. Samo se zaustavite nad sobom i svojim životom; ili nad životom svoje obitelji. Često provodimo dane, kao da Boga ni nema. Ne sjetimo se pomoliti ni na početku, ni na svršetku dana. Jednako tako zaboravljamo zahvaljivati na svršetku svojih poslova ili odsjeka svojega života. Kao da se sve zbiva i događa

našom snagom i našom sposobnošću. A ipak! I mi sami, i vrijeme našega života, i sva zbivanja oko nas – neprocjenjiv su dar našega Stvoritelja i Boga.

Pavao nas vodi pred Božje Pismo – bilo Staroga, bilo Novoga zavjeta – i uči nas, kako je Bog bogat prema svima koji ga prizivlju. Bogat je i prema onima koji ga ne prizivlju. A ipak je golema razlika između jednih i drugih. Prizivatelji znaju da im je sve dar od Stvoritelja pa su stoga sretni i zahvalni. Oni drugi, premda sve imaju i dobivaju, niti znaju od koga su obdareni, niti se Darovatelju zahvaljuju. Slični su nerazumnoj stoci!

Evangelje hvata Isusa u trenutku

kad se – nakon četrdeset dnevnog posta u pustinji – vraća u svakidašnjicu koja je preludij u njegovo javno djelovanje. Odmah po povratku kuša ga đavao. Čovjek se snebiva i pita: je li moguće da đavao kuša Isusa? A Isus je to dozvolio da nam bude učiteljem, kako nam se vladati prije kušnje, u kušnji i nakon nje. Treba i valja se oduprijeti đavlu svojom molitvenošću i povezanošću uz Božji i nebeski svijet. Takvima, naime, đavao ne može ništa. On je kao pas na lancu – laje, ali ne može dalje od toga jer je vezan. Jesmo li se vezali uz Boga molitvom i sakramentalnim življenjem ili stojimo otvoreni na otvorenome? ■

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

Odlomak Knjige Postanka vodi nas u svečani starozavjetni događaj kad je Bog sklapao Savez s Abrahamom. Ovo je egzistencijalni čin i događaj, kojim nam Bog želi kazati i potvrditi da je On Bog Saveznik. Uočite dobro kako je sklapao Savez s Abrahamom! Najprije mu je pokazao tko je i kakav je Bog: On je Stvoritelj svijeta, koji posred svoga stvorenoga svijeta s čovjekom sklapa Savez, učeci Abrahama – i ljude do svršetka svijeta – da budu – i ostanu – saveznici Božji. Sad se samo zaustavite i pogledajte u svoj život. Zar se ne zbiva među nama uvijek isti scenarij: živimo izvan Saveza – kao da nismo saveznici Božji. Bog jest – i ostaje – Saveznik! Mi pak uvijek iznova živimo izvan savezničke svečanosti.

Odlomak nas najdraže Pavlove Poslanice uči kakvi bismo trebali biti. S

jedne strane Pavao i njemu slični; s druge strane mi koji živimo izvan savezničke vjernosti. Drugi je dio ovog bisernog odlomka svečani finale savezništva s Bogom. Premda još u vremenu i na zemlji, saveznici su Božji već stanovnici nebeskoga svijeta. Čitajte samo ovaj divni opis buduće nam Domovinu koja već sada i ovdje počinje.

Odlomak Lukina Evanđelja vodi nas u trenutak kad se Isus očitovao i pokazao tko i kakav On jest. Ova su trojica apostola imala sreću vidjeti Isusa onakvim kakav On jest. Premda s njima u ljudskom obličju, ovijen je božanstvom i svečanošću nebeskoga svijeta. Takvim se pokazao trojici svojih izabranika, kako bi – po njihovu iskazu – u nama probudio vjeru u božanstvo svoga bića. ■

TREĆA KORIZMENA NEDJELJA

Odlomak Knjige Izlaska, kojim počinje današnja liturgija riječi, jedan je od najsvečanijih starozavjetnih odlomaka: kad Bog Mojsiju očituje svoje ime glagolom biti i četveroslovnim znakom JAHWE. Prevedeno znači: Ja-sam-koji-jesam! Još jasnije: Ja jedini Jesam. Ja jedini svemu, što jest, dajem biti. Bez mene nema, niti može išta drugo biti. A sve što jest – što postoji – po meni jest. Ja sam svemu Darovatelj bitka i povijesti. I odlomak se nastavlja porukom i opunomoćenjem: Ja, koji Jesam, šaljem tebe, Mojsije, da izbaviš moj narod. Ja sam Izbavitelj svoga naroda preko tebe!

Na ovo egzistencijalno Božje ime nadovezuje se odlomak Poslanice Korinćanima u trenutku kad su se ljudi bili odvojili ili skrenuli s puta Božjega. Kako li je divno, jednostavno i utješno znati: da nas je Bog stvorio, pokazao nam

put i cilj, dao nam slobodu i smionost da krenemo životom... Na nesreću, uvijek isti hendikep: Umjesto da se držimo pravoga puta, lutamo stranputicama i lupamo glavom o zid samo zato što ne slijedimo put koji je Stvoritelj i Bog stavio pred nas. Zar smo, doista, "pametniji" nego naš Stvoritelj i Bog?

Evangelje nam spominje katastrofu koja se dogodila Izraelcima jer su krenuli krivim putem. Na našu nesreću, uvijek se ponavlja ista povijest. Ljudi ne slijede put koji je postavljen pred njih, nego sami grade nove puteve koji ih vode u propast. To potvrđuje prisudoba o smokvi. Bog se nada da ćemo k pameti doći, a mi uvijek ostajemo i putujemo, kao da pameti nemamo. Zato i jest još uvijek našoj zemlji – i stanovnicima na njoj – nebo daleko. ■

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

Odlomak Knjige o Jozui vodi nas u trenutak kad su Izraelci stigli doma. Bili su roblje – bez imena i povijesti. Bog ih je izveo iz ropstva, stavljajući pred njim zemlju obećanja, u koju ih vodi i dovodi. Putujući od Egipta do obećane zemlje – svi koji su živjeli u egipatskom ropstvu, na putu su umrli – u obećanu zemlju su ušli oni, koji su se na putu kroz 40 godina rodili. Novi naraštaj, dakle, koji nije okusio bijedu ropstva. Kad su prešli Jordan – ušli u zemlju obećanja – Izraelci slave. Imamo i drugi čin: Na putu ih je kroz 40 godina, Bog čudesno hranio. A sada, na tlu obećane zemlje – hranit će se plodovima zemlje koju će obrađivati svojim rukama.

Kako se divno nadovezuje odlomak poslanice Korinćanima: *Staro uminu, novo, gle, nasto*. Vrijeme ropstva je iza njih, sloboda pred njima. Usporedite naše ropstvo koje je trajalo jako dugo – bili smo bez države, bez slobode, gotovo i bez imena – a sada smo svoji na svome, iako to mnogi još ne shvaćaju. Kako li se povijest ponavlja – bilo biblijska, bilo narodnosna.

Nadovezan je najdivniji odlomak cijele biblijske povijesti. Ljepota mu je u tome što se ovdje Bog pokazuje Bogom prijateljskim. Zaboravlja sve naše grijehe i nedaće, a brine se o našoj sreći i svemu što pred nas stavlja. A mi – umjesto da se radujemo onome što Bog stavlja pred nas i u što nas zove i poziva, okrivljujemo jedni druge.

Stavljamo klipove pod noge jedni drugima, a trebali bismo se zajedno radovati i svojom lijepom i slobodnom domovinom hodočasteći njezinim prostranstvima u još ljepšu i divniju – onu nebesku. ■

CVJETNICA

Cvjetnica je vrh korizme i najsvečaniji preludij u Veliki tjedan. U isto je vrijeme Cvjetnica predvorje našega života. Prava pokazateljica i učiteljica života. Prava pokazateljica i učiteljica života. Samo čitajte lagano Izaijin tekst: Ovakvi bismo trebali biti, ne samo pred Uskrs, nego dokle god živimo na zemlji. Što bi sve trebalo mijenjati i promijeniti u nama i u našem životu? Uspijemo li uz pomoć Božju to promijeniti, evo nas na pragu nebeskoga svijeta.

Čitajte i slušajte najdivniju himnu Isusova lika i života. Ovo je svečani tekst u kojem je svaka radnja novi stavak postojanja. Isus Krist je na veličajnom putu s neba do dubina zemlje. Svaki je glagol novo stanje – silazak s neba, boravak na zemlji, borba sa smrću i silazak u grobu. To je najdulji put

koji je prošao Sin Božji – s visina neba u dubine groba. I samo na tom mjestu u poslanici stoji onaj čudesni: ZATO. Zato se njegov Bog sagnuo da svoga Sina probudi iz dubinâ groba i digne na visine nebeske – na Prijestolje Božje. Dva pravca, dvije procesije: s visinâ neba do dubina groba! Iz dubinâ groba do visinâ nebeskoga svijeta. U toj procesiji sudjelujemo i mi – Isusovi vjernici.

Na ovo se nadovezuje jedna od evanđeoskih Mukâ: po Mateju, Marku, Luki ili Ivanu. To je jedna Muka u četiri izdanja, a svako je izdanje jedinstveno i originalno. Svaka je čudo nad čudesima. Sve se zbivalo radi nas i radi našega spasenja. Čitajmo i suznih očiju zahvaljujmo Bogu za ovo čudo koje je Bog učinio za naše spasenje.

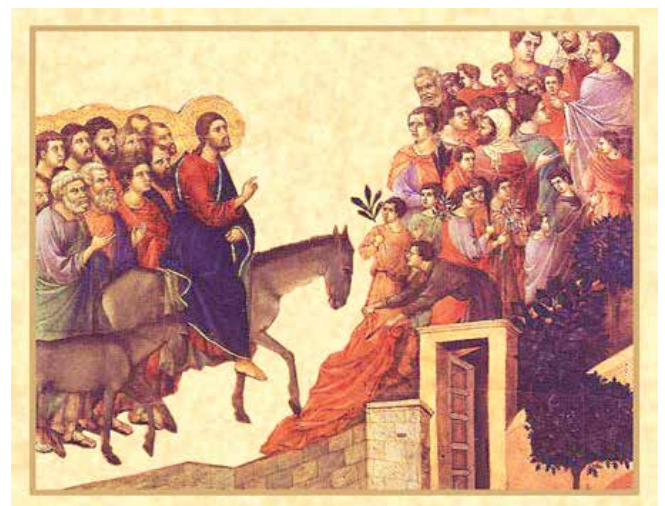
PETA KORIZMENA NEDJELJA

Evo nas u čudesno divnom Izaijinu odlomku koji nas zove da ne gledamo u ono što bijaše, nego u ono što je pred nama. Kao što je Izaija opisao silazak Boga u našu povijest, tako opisuje i nas pri ulasku – ili pred pozivom na ulazak – u Božju povijest. Bog postade našim Bogom da bismo mi postali – i bili – Božji ljudi.

Divno se nadovezuje Pavlov odlomak iz Poslanice Filipljanima, koji je granični odlomak između onoga što je bilo i onoga što nastaje. Nastaje najčudesnija spoznaja Isusa Krista, koja nam je dana i u koju smo pozvani. Novost je u tome što smo pozvani da upoznamo Isusa Krista. Koja li je sreća, čar i bogatstvo spoznati Isusa Krista! To je vrh vrhovâ svakog spoznavanja. Samo se sjetite života Franje Asiškog, Antuna Padovanskog, sv. Klare, Male Terezije

i milijunâ svetaca. Svima im bijaše ta spoznaja početak novoga života. Njome je za njih već na zemlji otpočelo nebo. Hodočasteći tim putem, stigoše do neba i udoše u nebeski svijet.

Evanđelje ima dva velika dijela. Prvi: Isusov boravak na Maslinskoj gori, gdje je proveo noć u molitvi. Drugi: dolazak s Maslinske gore u jeruzalemski Hram, gdje je zatekao veliki nered u hramu. Izgoneći iz hrama sve što u nj ne spada, Hramu je vratio ono što hramu pripada. Primijenite to na hram svoga tijela i bića – što bi sve trebalo istjerati iz našega bića da ono postane što treba biti. Vidite! Mi smo pozvani i obvezani da budemo čuvari hrama svoga bića, a prečesto zanemarujemo svoj posao. Umjesto hrama, postadosmo – a to često i jesmo – štala. ■

Molimo da to shvatimo i da u sadržaj te veličajne poruke uđemo srcem i dušom. To je božansko-čudesni put u svjetlo i sjaj uskrsnoga jutra. ■

Krštenja u obiteljima s brojnom djecom

Krštenje Nikoline Đurović u Milanovcu

U predvečerje blagdana Sv. Obitelji, 29. prosinca biskup Antun Škvorčević krstio je u župnoj crkvi bl. Alojzija Stepinca u virovitičkom naselju Milanovac, malu Nikolinu, peto dijete obitelji Milana i Božice Đurović. Dobrodošlicu biskupu izrazio je župnik Stjepan Škvorc. Biskup je istaknuo kako božićno otajstvo stavlja pred nas činjenicu da je Isus rođen u jednoj obitelji te da je ona sastavni dio Božjeg plana o čovjeku i njegovu spasenju. Kazao je kako se u svakom braku i obitelji po rođenju novog djeteta ostvaruje izvorni Božji naum o čovjeku kao muškarcu i ženi te o njihovoj plodnoj ljubavi. Čestitao je supružnicima Đurović što vjerni Božjem planu i međusobnoj ljubavi svjedoče opredjeljenost za život te su primili i peto dijete kao dragocjeni Božji dar i bogatstvo njihovoj obitelji i našoj hrvatskoj domovini. Potaknuo ih je da ga u krštenju povjere Isusu Kristu te ono postane dionikom njegove spasiteljske ljubavi u njegovoj Crkvi Katoličkoj. Biskup je poseban pozdrav uputio nazočnim članovima bračnih zajednica, okupljenih na duhovnoj obnovi prigodom blagdana Sv. Obitelji. Potaknuo je sve nazočne, osobito članove bračnih zajednica da mnogim ljudima u Hrvatskoj, potonulima u mrak sebičnosti iz kojeg se ne vidi prava istina nego samo crno i neuspjelo, svjedoče ljepotu ljubavi po kojoj je brak i obitelj, cijela stvarnost oko nas svijetla, unatoč poteškoćama i siromaštvu što prati ovaj trenutak.

Obitelj Černušak krstila deveto dijete

Na blagdan Sv. Obitelji, 30. prosinca biskup Antun Škvorčević predvodio je misno slavlje u požeškoj Katedrali i tom prigodom krstio malenog Nikolu, deveto dijete obitelji Roberta i Jasne Černušak. Uz njih je obitelj Branka i Marte Glasnović donijela na krštenje svoje četvrto dijete Rafaela. Biskup je podsjetio da u okviru božićnog otajstva slavimo blagdan Sv. Obitelji i istinu vjere kako je Bog ostvario naše spasenje po Sinu svome koji je čovjekom postao u jednoj ljudskoj obitelji. Izrazio je radost što upravo na ovaj blagdan može krstiti deveto dijete u obitelji Černušak, a četvrto u obitelji Glasnović, koje svojom vjernošću i opredjeljenjem za život predstavljaju čvrsti temelj hrvatske sadašnjosti i budućnosti. Istaknuo je da je to veoma značajno jer smo svjedoci obezvrjeđivanja braka i obitelji u našem društvu. Pozvao je nazočne da Sv. Obitelji preporuča sve hrvatske obitelji te da s većom uvjerenjivošću u našem društvu svjedoče Božju istinu o braku i obitelji. Pri svršetku svete mise biskup je poručio obitelji Černušak i Glasnović da budu ponosne što surađuju s Bogom, darovateljem života i što na najbolji način izgrađuju hrvatsku budućnost. Potom ih je preporučio u molitvu cijele župne zajednice i poželio da u žrtvi ljubavi trajno pronalaze ispunjenje i snagu u nastojanju oko odgoja djece.

U župi Vrbje kršteno šesto dijete obitelji Jurčević

U predvečerje blagdana Krštenja Gospodnjega, 12. siječnja, biskup Antun Škvorčević pohodio je Župu sv. Josipa u Vrbju, predvodio euharistijsko slavlje i krstio Mateu, šesto dijete u obitelji Ivana i Marijane Jurčević. Domaći župnik Željko Volarić uputio je biskupu izraze dobrodošlice, a potom je biskup izrazio radost što je ponovno u Vrbju prigodom slavlja krštenja djeteta. Spomenuo je kako su se ovih dana u hrvatskim medijima mogle čuti izjave i stavovi pojedinaca i skupina koji su teški i ponižavajući za obitelj i brak te je pozvao vjernike na molitvu kako se u ovim vremenima ne bi donijele krive odluke, pogubne za našu budućnost. Zahvalio je obitelji Jurčević što vjernošću u braku i prihvaćanjem šestog djeteta spašava dostojanstvo braka i obitelji pred Bogom i hrvatskom poviješću.

U homiliji je istaknuo kako je svaki ljudski život otajstvo i da se u skromnoj obitelji Jurčević kao u svojevrsnoj betlehemskoj štalici po šestom djetetu ostvario Božji dar života za kojega trebamo zahvaljivati. Nadovezujući se na riječi sv. Ivana Apostola o grijehu koji je na smrt, biskup je spomenuo kako se među takve može ubrojiti i grijeh protiv života zbog kojega je u Hrvatskoj više umrlih nego rođenih. Potaknuo je vjernike da u Godini vjere, razumom prosvijetljenim vjerom, prepoznaju u Isusu Kristu istinu o sebi, veličinu svoga poziva te cjelovitim opredjeljenjem nastoje živjeti ono što ih vodi k punini života.

Krštenje Ivana Solde u Pleternici

Na blagdan Gospodinova krštenja, 13. siječnja, biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi i svetištu Gospe od suza u Pleternici te krstio Ivana, sedmo dijete u obitelji Vjekoslava i Marice Soldo. Koncelebrirao je župnik Antun Čorković, biskupov tajnik Josip Homjak i župni vikar Ivan Certić uz đakonsko služenje Borisa Divkovića. Biskup je u pozdravu podsjetio da blagdanom Gospodinova krštenja završava božićno vrijeme i da pred nas nastupa Isus ovjeren u krštenju na rijeci Jordanu kao Sin Očev i javno uspostavljen u svoje mesijansko poslanje. Dodao je da nas ovaj blagdan poziva da u ovim danima dok se na hrvatskoj javnoj sceni na nepriličan način sve do vrijeđanja vodi rasprava o temeljnim vrijednostima našeg postojanja, provjerimo kako živimo svoj kršćanski identitet i poslanje, napose u braku i obitelji te da nam pri tom bude na pomoć primjer obitelji Soldo svojom vjernošću u braku i opredjeljenjem za sedmo dijete. Čestitao je roditeljima malog Ivana što su mu u suradnji s Bogom darovali život i što će ga u krštenju povjeravati Isusu Kristu da ga pridruži sudbini svoje smrti i uskrsnuća. Pozvao je nazočne da mole kako u Hrvatskoj ne bi bila razorena vrijednost braka i obitelji kratkovidnim interesima i lošim zakonskim rješenjima. Poslije svete mise biskup je u župnom domu primio obitelj Soldo, obradovao se vedrini i optimizmu kojim zrači, uručio joj darove i pomoć.

U Bebrini kršteno sedmo dijete obitelji Olujević

U župnoj crkvi u Bebrini biskup Antun Škvorčević krstio je 27. siječnja Anu, sedmo dijete u obitelji Marka i Janje Olujević. Na početku slavlja pozdrav mu je uputio župnik Marijan Golec. Biskup je u uvodnoj riječi istaknuo da su rođenja novih ljudi u Hrvatskoj posebni, milosni trenutci te dodao da je došao u Bebrinu zahvaliti Bogu za sedmo dijete u obitelji Olujević te joj čestitati za svjedočanstvo koje je time očitovao. Dodao je kako je krštenje ovog djeteta zahvat Isusove ljubavi u njegov život, početak one punine života koju nam je darovao Isus Krst svojom mukom, smrću i uskrsnućem. Pozvao je nazočne da budnim vjerničkim srcem budu dionici duboke otajstvene stvarnosti koju slavimo i mole da se ljudski život, brak, obitelj i odgoj djece ostvaruju u Hrvatskoj po Božjem naumu.

U homiliji je biskup pojasnio da čovjek može živjeti po mjerilima sebičnosti i postati gubitnik, ili po kriteriju ljubavi po kojoj pobjeđuje Bog i čovjek. Istaknuo je da hrvatska budućnost ovisi prvenstveno od onih ljudi koji su opredijeljeni za ljubav, te je izrazio radost što se obitelj Olujević svrstala među njih. Pozvao je nazočne da u Godini vjere svjesno i sa svom pomnošću provjere koja opredjeljenja svakodnevnog žive, jesu li u savezništvu s Bogom ili su postali žrtve ideoloških i drugih nametanja u Hrvatskoj.

PAVLE PRIMORAC O VJERI

Mir u srcu plod je Duha Svetoga

Jedan od plodova Duha Svetoga kojim bi kršćanin trebao odisati i kojega bi trebao širiti jest onaj kojega spominje sv. Pavao, a to je plod koji se naziva „mir“ (Gal 5,22). Ali važno je znati da se taj plod, kao i drugi duhovni plodovi koje primamo, ne mogu dogoditi preko noći. Nužno je i bitno ustrajno raditi na njima, kako bismo ih postigli. Znači, nužno je postići osobni odnos sa Bogom, nužno je da naša duša, naše postojanje i čitav naš život sraste s Bogom poveže se s njime, da životvorna snaga njegove ljubavi uđe u dušu i podari joj zdravlje i ljubav. Sa zdravljem i ljubavlju dolazi mir. Mir se prije svega postiže molitvom i meditacijom. Ali više nego posjedovati mir u srcu, taj mir treba živjeti. Živjeti ga s Bogom, a živjeti ga i s bližnjim. Zato je važno postići obraćenje.

Obraćenje – opravdanje

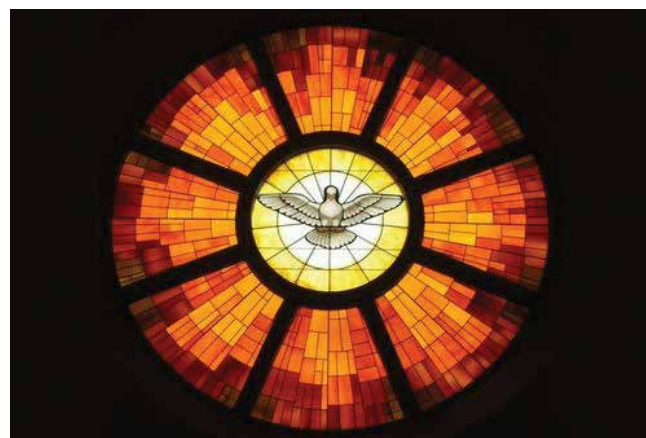
Biblijski jezik sv. Pavla obraćenje naziva „opravdanjem“. „Opravdani dakle vjekom u miru smo s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu“ (Rim 5,1). Opravdanje u smislu vjere, Biblije i teologije značilo bi prijelaz ili bolje rečeno obraćenje iz grešnoga stanja, stanja neprijateljstva s Bogom u stanje milosti, ljubavi, mira i prijateljstva s Bogom. Ali nužno je znati kako s događa to opravdanje. Ono se ne događa po ničemu i po nikom drugom nego po Isusu Kristu. Isus, jedna osoba u dvije naravi, pravi Bog i pravi čovjek, došao je na ovaj svijet s puno ljubavi i sućuti za čovjeka. Ako želite postići mir i ako za njim čeznete, čitajte ono što je Isus činio i govorio u evanđelju. Kako je prosi-pao djela ljubavi, kako je sućutno liječio bolesnike, kako je suosjećao sa ljudima i pomagao im. Kako je prošao ovom zemljom, i to ne bilo kako, nego je prošao čineći dobro. Isto tako, na mržnju je uzvraćao ljubavlju. Nakon uskrsnuća mo-

gao je doći i osvetiti se onima koji su ga osudili, razapeli i izrugali, ali on to nije činio. Ukazao se i pokazao onima koji su ga tražili. Isus je toliko divan u svojoj ljubavi. I njegova ljubav aktualna je i danas. Ona nam daje mir kroz opravdanje. Nema ljepše nego imati mir u duši. Kada imamo mir, darivamo ga drugima. To nije mir od ovoga svijeta. To je mir kojega dariva Isus i izljuje ga na nas. Kroz pokajanje, obraćenje i promjenu života. Kako kaže sv. Pavao kroz – opravdanje.

Oproštenje i mir

Veliku ulogu u stjecanju opravdanja ima sakrament pokore. Sama formula odrješjenja u kojoj svećenik izgovara nad pokornikom, moli da Bog pokorniku dade „oprostenje i mir“. Ispovjedaonice su nepresušno vrelo mira u kojima grešne duše primaju ljubav i peru sa sebe svoje grijeh, rastu u milosti i primaju zalag buduće slave – euharistiju. Božja dobrota je neizmjerena i ne smijemo nikada zdvajati nad svojim grijesima. Ako u srcu imamo nemir i ako živimo protiv svoje savjesti, odmah pohitajmo u ispovjedaonicu i bacimo se poput izgubljenog sina u Očevu naručje. Ako nam je savjest krivo oblikovana i ako nam se dogodi da nismo svjesni nekih grešnih navika u svojem životu, moramo zazvati silu Duha da nas oslobodi od lažnoga mira. Jer, lažni mir – kada nam savjest ne progovara nakon počinjenoga grijeha – može biti vrlo poguban za dušu i dovesti u pitanje naše vječno spasenje i prijateljstvo s Bogom. Mir i prijateljstvo s Bogom događa se u trenutku kada kršćanin prizna Isusa Krista za svojega Učitelja i Gospodina, kada učini čin predanosti svojega života njemu, kada se čitavim svojim srcem otvori djelovanjem evanđelja. To je milost. To je Božja naklonost. To je ljubav. To je vrhu-

nac kojega postiže duša. U ovim vremenima u kojima se nalazimo, a u kojem je prisutan strašan moralni pad i izgubljenost od Boga, mi kršćani trebamo biti nositelji ljubavi. To je nešto što se ne odnosi samo na posvećene osobe, nego na svakoga vjernika. Bog će nagraditi svakoga kršćanina koji svojom ljubavlju spasi dušu s njezinog bezbožnog puta. Spasiti nekoga silom ljubavi od propasti je veliko duhovno djelo, i onaj koji to učini primit će od Boga stotruko kada dođe pred njim licem u lice. Upravo zbog toga bitno je u srcu imati mir Duha Svetoga koji nas treba voditi da i sebe i druge privodimo k Bogu. Molimo jedni za druge i darovi božanske ljubavi neće izostati.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Vjekoslav Marić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

»Kad molim krunicu, osjećam da sam s Bogom«

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Više od šezdeset godina Marica Pizent iz Hrastovca je voditeljica zajednice molitelja krunice u Župi Gospe Lurdske Uljanik.

– Svrha ove zajednice jest krunicom slaviti Boga, častiti Blaženu Djevicu Mariju i moliti blagoslov Crkvi, te primati nova nadahnuća za kršćanski život i produbljenje zajedništva među moliteljima. Iako je baki Marici već 87 godina, ona je duša naše zajednice koja nam je svima primjer molitve – kaže župnik Željko Benković.

Moliti je baka Marica naučila od majke još kao sasvim mala djevojčica.

– Tek sam progovorila, a ona me počela učiti razne molitve. Pamtim majku kako sjedi na krevetu, a mi djeca klečimo ispred kreveta i ponavljamo

za njom. Otac je kraj nas također potihio molio. Majka je jako štovala Boga i nije dozvoljavala da se u našoj kući psuje. Istjerala je svakoga tko bi opsovao i ja nikad od nje nisam čula da je izgovorila kakvu ružnu riječ – prisjetila se baka Marica.

Zajednica molitelja krunice pod nazivom "Živa krunica" svoje početke ima u Dominikanskom redu. Članovi zajednice skupljaju se u vijenac ili kolo od petnaest osoba koje među sobom dijele otajstva Gospine krunice. Živu krunicu u Župi Gospe Lurdske u Uljaniku ustanovio je 1930. godine dominikanac Vinko Bodlović i ona je tada imala trinaest kola, što znači da je krunicu molilo 195 osoba. Baka Marica kruničare je počela predvoditi daleke 1946. godine, a iz tog vremena postoji zapis da je kruničarska zajednica imala čak dvadeseti i tri kola ili 345 ljudi. Proteklih godina u župi u Uljaniku postojalo je samo jedno kolo, a prije godinu dana osnovano i drugo. – Svatko od nas moli svoju desetku i tako cijeli mjesec. Prve nedjelje u mjesecu se mijenjamo i molimo drugo otajstvo i sve tako u krug. Moje kruničarke iz onih prvih dana su već pokojne, a i ove sadašnje su stare. U mom kolu

malo tko ide u crkvu i uglavnom molimo kod kuće, iako bi se jednom mjesečno prije mise svi trebali okupiti u crkvi – dodala je baka Marica.

S krunicom u ruci baka Marica hodočastila je u mnoga svetišta a najviše puta, ni sama ne zna koliko, bila je u Mariji Bistrici. Iako je tada imala preko osamdeset godina, putovala je s vjernicima Požeške biskupije na hodočašće u Rim 2007. godine. S putovanja je kući donosila krunice, a neke su joj i drugi poklonili pa ih danas ima bezbroj.

– Od sveg drugog najdraže mi je moliti krunicu. Tada osjećam da sam s Bogom i mislim da bi svi trebali krunicu moliti svaki dan – kazala je na kraju Marica Pizent.

MATIJA GALIĆ IZ VELIKE PROSLAVILA 99. ROĐENDAN

Udovica podigla sedmero djece uzdajući se u Boga

Piše i snimila: Ljiljana Marić

Unatoč tome što baku Matiju Galić iz Velike život nije mazio ona je 12. siječnja ove godine dočekala svoj 99. rođendan. Ima šest sinova, jednu kći, 18 unuka te 27 praunika. Dio njih bio je na njezinom rođendanu kojim je ušla u stotu godinu života. Rodila se 1914. godine u Crnim Lokvama u Hercegovini odakle je 1953. godine doselila u Vetovo. U Veliku gdje baka i danas živi s najstarijim sinom Slavkom i njegovom suprugom, doselili su se 1968.

– Previše sam ostarila, počela sam i zaboravljati. Ne bih znala reći zašto sam uspjela doživjeti tolike godine. Nikada nisam ni pila ni pušila iako su me dečki nudili kada sam bila cura. Svaki dan jedem kuhano – kazala je baka Matija koja je udovica ostala prije 53 godine.

Da bi podigla djecu i prehranila obitelj svašta je radila. – Nisam birala posao, prihvaćala sam se i ženskih i muških poslova, nije bilo toga što nisam znala. Sad više ne mogu raditi pa najveći dio dana provodim u molitvi – objasnila je baka Matija koja je preživjela tri rata, progonstvo i neimaštinu.

– Uvijek sam se prvo uzdala u Boga, a onda u sebe. Svakom kažem da se drži svoje pameti koju mu je Bog dao, a mladima uvijek govorim da slušaju roditelje – poručuje Matija koja je liječnica posjetila samo kad je operirala mrežnicu na očima te zbog prijeloma ruke.

Baka Matija dodaje da nikome nikada nije sudila jer samo je, kaže, Bog pravi sudac. U crkvu je išla do unazad dvije godine, odnosno do kada su je noge služile, a sada je župnik dolazi kući ispovijedati.

Milica Zorić, Matijina kći, dodaje da je

njezina majka svoj životni zadatak u potpunosti obavila jer ih je ne samo othranila, nego i čestito odgojila. – Svima je omogućila da idu u škole dokle hoće, tako da je troje od sedmero završilo i fakultet – objasnila je Milica.

Rođendan je baki došao čestitati i općinski načelnik Vlado Boban te župnik Mario Sanić. – Baka Matija je bistra i razborita, od vjere i iz vjere živi – kazao je župnik Mario.

